Adelaide, Brisbane, Canberra, Cooma, Darwin, Hobart, Melbourne, Newcastle, Perth, Sydney, Wagga Wagga, Wellington, Wollongong, Yeppoon, USA and Praha i Košice

NOVINY

Volume 6 Issue 023 (713) CZECH AND SLOVAK AUSTRALIAN NEWSPAPER 2. XI. – 15. XI. 2026

PP 100003424 DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †) PUBLISHED FROM JULY 1999

Stručné zprávy.

Pondělí 2. listopadu
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Vidím lidi v mém věku, jak zdolávají hory, skáčou s padákem nebo se řítí na zip-line. A já? Dnes ráno jsem byl na sebe opravdu hrdý, protože jsem trefil nohu do trenýrek a neztratil přitom rovnováhu. V téhle fázi života už za dobrodružstvím neběžím. Snažím se jen obléknout, aniž bych si ublížil.

Poznámka k 17. Listopadu 1989

Dodnes se velká většina lidí domnívá, že cinkání klíčů položilo soudruhy na záda. Opak je pravdou. Celý vnitrostranický puč, podobný roku 1968, byl velice tajně roky organizován skupinou soudruhů uvnitř StB a vybranými komunisty. Václav Havel byl zvolen komunisty a za velmi výhodných podmínek pro vybrané soudruhy. Soudruzi, kteří se v převratu zúčastnili odešli s pěkně narvanými kapsami a stali se multimilionáři.

Nikdo nebyl potrestán za zločiny komunismu, i tací jako byl Váš, Milan Moučka, vyvázli bez trestu, nebo jen s plácnutím přes ruku. Například i Ludmila Brožová-Polednová, která způsobila smrt mnoha českých vlastenců, včetně paní Horákové, sice byla odsouzená na 6 let, ale byla pěkně potichu za pár měsíců propuštěná.

Co říct víc? Kdo chce pravdu si najde.

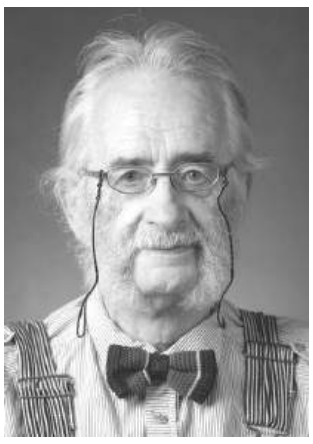
Měli bychom si pomáhat.

Pravda o 17. listopadu 1989, kterou jste ještě nečetli

VK

Pravda o 17. listopadu 1989, kterou jste ještě nečetli! Analýza operace expozitury KGB a svědectví generálního tajemníka ÚV KSČ Miloše Jakeše! Špičky ÚV KSČ jednaly již v září roku 1989 s představiteli zemí NATO v hotelu Paříž v Praze o chystané změně režimu! Na oslavách v NDR došlo k marnému pokusu ÚV KSSS svrhnout Gorbačova! Převrat byl pod dozorem KGB naplánován na prosinec, ale nakonec byl o měsíc urychlen!

V České republice a na Slovensku proběhly v pondělí vzpomínkové slavnosti a pietní akty pokládání věnců a květin k památníku na Národní třídě, i když tehdy 17. listopadu 1989 nikdo nezemřel, ale v roce 1939 ano, takže Den studentstva, který se překrývá s pučem KGB a StB v roce 1989, je dokonalou krycí záminkou k pietní



taškařici, kdy bývalý komunista a šéf místní buňky KSČ pokládá na chodník pohřební věnec, zatímco provokatéři z pražských kaváren mu tleskají. Ve skutečnosti by ale měli tleskat sovětské KGB. Přinášíme totiž mimořádný analytický materiál o pozadí 17. listopadu

Začneme ale hodně zeširoka, neboť je to nezbytné pro pochopení souvislosti listopadu 1989. Expozitura sovětské KGB v Československu patřila mezi nejdůležitější zpravodajské uzly sovětského bloku mimo Moskvu a Berlín. Od roku 1945 fungovala pod krytím „poradenské mise“ a sovětského velvyslanectví, ale ve skutečnosti šlo o stínovou strukturu geopolitického řízení, kontroly, náborů, infiltračních operací a technického monitoringu státu, který se formálně nazýval socialistickým, ale fakticky byl držen v koloniální disciplíně.

KGB v Praze nebyla pouhou kanceláří s psacími stroji a trezorem. Historici, pamětníci, bývalí příslušníci a fragmenty dokumentů ukazují, že šlo o *neoficiální řídící centrum* domácí Státní bezpečnosti (StB) – včetně kontroly její personální politiky, školení, metodiky rozvědné a kontrarozvědné činnosti a někdy i politických zásahů do nejvyšších pater KSČ. V československém prostředí fungovala podle principu: **„vnitřní řízení oklikou přes Moskvu“**.

Struktura expozitury: „legální“ a „nelegální“ vrstvy

Základ expozitury tvořila tzv. legální rezidentura na sovětském velvyslanectví v Praze (Bubeneč, ulice Na Zátorce, Korunovační a přilehlé vilové čtvrti), kde důstojníci KGB vystupovali jako diplomaté, obchodní atašé, kulturní pracovníci nebo novináři. Pod nimi fungovala druhá vrstva – *nelegální rezidentura*, složená z důstojníků na falešné identity, dvojích pasů, krycích legend a tzv. hlubokých legend (deep cover). Část této sítě působila mimo diplomatické objekty, v konspiračních bytech, technických objektech, meteorologických stanicích či zahraničních kancelářích podniků zahraničního obchodu.

Funkčním pokračováním sovětské expozitury byly **poradenské kanceláře KGB** umístěné uvnitř struktur Federálního ministerstva vnitra (FMV). Podílely se na plánování operací, výběru agentů, technické modernizaci odposlechů a předávání instrukcí. Archivní poznámky napovídají, že poradci byli přítomni u klíčových rozhodnutí o nasazení agentury, při kárných řízeních, ale i při personálních nominacích StB – především na I. (rozvědné) a II. (kontrarozvědné) správě SNB.

Psychologie expozitury: proč zrovna Praha?

Praha měla pro Moskvu výjimečnou hodnotu. Nebylo to pouze středoevropské geografické umístění. Československo mělo:

- nejpokročilejší strojírenství a elektrotechniku v socialistickém bloku,
- silnou předválečnou průmyslovou tradici (Baťa, Škoda, Zbrojovka Brno, Tesla),
- kvalitní univerzity využitelné pro kryptografii, radiotechniku a mikroelektroniku,
- kulturní a osobní vazby na Francii, Británii, Izrael a další západní země,
- „přijatelný“ středoevropský profil – méně nápadný než ruští diplomaté v očích Západu.

KGB proto považovala Československo za ideální laboratorní a tranzitní teritorium – díky němu bylo možné vykonávat operace proti západním diplomatům, disidentům, emigraci, církevním strukturám, vědeckým centrům, NATO, CIA, MI6 a německé BND.



Gen. Alojz Lorenc

Klíčové osobnosti expozitury a partnerského aparátu

Generál Alojz Lorenc – „mozek přechodové fáze“

Alojz Lorenc (***na fotografii***) byl od roku 1987 prvním náměstkem federálního ministra vnitra a faktickým šéfem StB. Měl přístup k informacím nejen o vnitřní činnosti StB, ale i o sovětských poradních strukturách. Často je popisován jako **technokratický stratég**: kladl důraz na stabilitu systému, kontrolu informací a minimalizaci chaosu. V období listopad–prosinec 1989 nejednal jako „fanatik bránící režim za každou cenu“, ale jako někdo, kdo se snaží řízeně tlumit otřes. Rozhodnutí o skartacích, „vypnutí“ části represivního potenciálu a tichý odchod sovětských poradců do tohoto obrazu zapadá.

Podle jeho pozdějšího svědectví proběhlo **vyklizení některých sovětských kanceláří v Praze během jediné noci** – zmizel nábytek, světla, kovové armatury, bezpečnostní elektroinstalace a dokonce měly být **vytrhány parkety s ukrytou kabeláží**. Z hlediska zpravodajské praxe je to logické: podlahy bývaly jedním z nejbezpečnějších kanálů pro vedení mikrofonních a signálních kabelů.

Michael Grigorijevič Kotov – „tichý architekt roku 1968“

Michael G. Kotov byl vedoucím nelegální rezidentury KGB v Praze v roce 1968, tedy v období pražského jara a následné intervence armád Varšavské smlouvy. Podle archivních fragmentů šlo o brilantního analytika a koordinátora, nikoli o terénního „James Bonda“. Měl pověst důstojníka, který se vyhýbal medializaci i po letech. Přisuzuje se mu role klíčového stratéga v přípravě invaze – sběr informací o reformních proudech, mapování mocenských vazeb a vyhodnocování scénářů odporu.

Kotovův styl odpovídá profilu člověka, který „čte režim zezadu“ – tedy z hlediska jeho slabin, ne ideologie. Pro expozituru KGB v Praze to znamenalo, že čistě československé mocenské hry byly neustále posuzovány optikou Moskvy: co je tolerovatelné, co je nutné zlomit a kde je potřeba zasáhnout přímo.

Karel a Hana Köcherovi – „pražští duální ilegálové“

Karel Köcher představuje unikátní případ československého agenta nasazeného v USA, který se dostal až do struktur CIA. Se svou manželkou Hanou vytvořili legendu, která byla tak neortodoxní, že působila až „neuvěřitelně“ – což je z pohledu zpravodajství ideální. Organizovali hromadný sex club. Kombinovali intelekt, sociální výstřednost, nápaditost, sex, provokaci a zdánlivou nestabilitu. To jim umožňovalo pohybovat se v prostředí, kde by klasický „šedý“ agent vzbuzoval pozornost.

pokračuje na straně 10

Mailing address: NOVINY P.O.Box 3335, REDFERN, NSW 2016 further information and advertisements rates http://noviny.20m.com old numbers are on https://scriptum.cz/cs/periodika/noviny-sydney
Publisher Publisher and Editor-in-Chief: **Vratislav Ricardo Eugène Maria Jan-Křtitel BEJŠÁK-COLLOREDO-MANSFELD**, ph.: 02 9319 6380 / 0414 540 465 e-mail**:noviny.sydney@mail.com a nesemvamnoviny@gmail.com**. NO FAX
MEMBERSHIP / ČLENSKÝ POPLATEK: one year AU$ 99.99, a half year / na půlrok AUS$ 55.00. Evropa a Amerika AU$150 na rok včetně poštovného (noviny se tisknou každé druhé pondělí /printed every second Monday).

Pondělí 2. listopadu
Němečtí politici odsoudili sobotní násilnosti extrémní levice A Na Ukrajině skončilo příměří u Olešek
Podle prognóz získají demokraté většinu v Kongresu
Iliana Botovcová zvítězila v bulharských prezidentských volbách A Chladicí zařízení v supermarketech v Evropě zasáhl kybernetický útok, Brusel mluví o záměru
Zemřel český hrdina nesmiřitelný bojovník proti komunismu Josef Mašín - bylo mu 94 let.
Vláda schválila koncepci výstavby armády
Prezident Pavel vyslovil pochybnosti nad schopností armády efektivně bojovat A ČT a ČRo budou v úterý stávkovat, protestovat budou i studenti
U nás zamračený chladný den

Úterý 3. listopadu
Albanese governament created website to support pedofiles za 10 milionu.
USA přestanou poskytovat Izraeli vojenskou pomoc
Začaly americké midterms volby do Kongresu a Senátu
Kancléř Merz vyzývá k další podpoře Ukrajiny
Po pádu Vučičče se v Srbsku zatýká
Česká televize a Český rozhlas symbolicky stávkovaly
V Praze a dalších městech se demonstrovalo proti změně financování veřejnoprávních médií
Lídři opozice vyzvali Babiše k jednání o ČT a ČRo
Herci Národního divadla vyzývají ministra Klempíře, aby odstoupil
U nás chladný zamračený den

Středa 4. listopadu
Republikáni prohráli, budou v menšině v obou komorách amerického parlamentu
Zelenskyj vyznamenal Trumpovu manželku
Španělský ministr dopravy podal kvůli železniční tragédii demisi A Černá Hora je připravena ke vstupu do EU
Kateřina Konečná odchází od komunistů
Babiš neustoupí od zrušení poplatků
Stát zvedne platby zravotka za státní pojištěnce
Krkonošský národní park se chystá ke stávce
U nás pod mrakem, teplota do 10°C

Čtvrtek 5. listopadu
Francii nadále zmítají nepokoje a násilnosti
Ursula von der Leyen se účastní summitu V4
Německá policie vyšetřuje smrt bavorského vicepremiéra Aiwangera
Evropská komise navrhuje zrušit 14 předpisů
Nové preference: vše celkem při starém, lidovci a Kuba mírně stoupají A Kvůli falešné hrozbě bombou musela na Ruzyni přistát čtyři letadla
Česko prodalo Srbsku šest letounů L-39 Skyfox
Vláda hledá osobu pro post poradce pro národní bezpečnost
U nás slunečný den, ráno mírně mrzlo

Pátek 6. listopadu
Trump smí stavět triumfální oblouk, ale hned mu to zakázali A U odloží o rok ochromující pravidla o metanových emisí u ropy a plynu
EK zařadila Česko mezi země ohrožené migrací
Ve Francii se protestů účastnilo 1,3 milionu lidí
Skončila schůze sněmovny zahájená v polovině října
Opozice neprosadila Okamurovo odvolání z čela sněmovny A Část Prahy postihl výpadek elektřiny
Další letadla musela přistát kvůli nahlášení bomby
U nás ráno mlha, pak bylo až do večera hezky

Víkend 7. – 8. listopadu
V sobotu došlo v Krakově k hromadné vraždě, raněný pachatel je zadržen A Opoziční předák Eisenkot má pověření sestavit izraelskou vládu
Ve Francii pokračovaly výtržnosti
Jeden z Kanárských ostrovů čelí invazi migrantů
Donald Trump přijal izraelského premiéra Benjamina.Na Andrej Babiš se chystá do Izraele kvůli systému protivzdušné obrany A Patrik Nacher (ANO) zvažuje složení funkce místopředsedy sněmovny
Karel Havlíček odmítá jednat s opozicí o ČT a ČRo
Šéf české diplomacie Macinka veřejně řekl o hokejistkách že jsou mužatky
Oldřich Kaiser recituje báseň pro Českou televizi (7.11.26) Báseň „Náš zpěv“ od významného českého básníka a novináře Stanislava Kostky
U nás slunečná sobota a zatažená neděle, ráno mrzlo
Ve Victorii a v NSW leckde o víkendu sněžilo

Pondělí 9. listopadu
Francie podezírá Írán z útoků na chladicí zařízení v obchodech A Polská prokuratura nespojuje útočníka z Krakova s žádnou ideologií
V Maďarsku zatkli Orbánova bratra A Podle průzkumů vede Le Penová nad ultralevičákem Mélenchonem
V Česku platí druhý stupeň ohrožení terorismem
Ministr Macinka se omluvil za výroky o hokejistkách
Bradáčová se odvolala ve věci plakátů SPD „chirurgové z dovozu" A Zůna odvolal generála Haratku z velení kybernetických sil
U nás sychravý podmračený den

Úterý 10. listopadu
Američané s Rusy jednají v Abú Zabí o ukrajinské válce
Babiš s Ficem se ohradili proti Merzově výzvě k podpoře Ukrajiny
Americký ministr války Hegshet čelí snaze o ústavní žalobu
V Paříži jednala skupina G7 a Ukrajina
Česko odmítlo účast na společném cvičení NATO
Spolek Milion chvilek se omlouvá za prodej předražených „večerníčkovských čepic"
Studenti demonstrovali za zachování poplatků
ODS svolala předsednictvo, bude jednat o poklesu preferencí
U nás sychravo, pod mrakem v Sydney taky.

Středa 11. listopadu
Účastníci nepokojů ve Francii se těší prakticky naprosté beztrestnosti. A EU klimakomisař Hoekstra připouští, že se to s regulacemi „někdy přehnalo"
Republikáni ve Sněmovně reprezentantů podrželi ministra obrany Hegsetha
V Itálii evakuují školy kvůli bombovým hrozbám
Karel Havlíček bude jednat o dodávkách letadel Skyfox na Ukrajině A Armáda posílí na 38 tisíc vojáků
Šéf ÚOHS MIsna přišel o bezpečnostní prověrku, bude se bránit A Podle Babiše pozvání do Izraele holt padlo na 17. listopadu
Začala sezóna svatomartinského vína
U nás pršelo, zataženo, podzim

Čtvrtek 12. listopadu
Francouzský ultralevičák Mélenchon nesmí do Izraele
Evropské země budou připuštěny k jednání o Ukrajině
EU ujistila Zelenského, že za ním stojí A Parlamenty V4 chtějí odklad systému ETS2 a rozšíření EU
Chystá se velká demonstrace na Letenské pláni v Praze
Vědci zjistili, že pětina Čechů chce zpátky komunismus
Tématem dne je jídelníček ve školních jídelnách
Naši celníci pomohli odhalit evropskou síť pašeráků kokainu
U nás teplo, dopoledne hezky, pak se zatáhlo

Pátek 13. listopadu
Rusko požaduje vystoupení Finska z NATO a Pobaltí bez základen A Polsko zastavilo financování Ukrajiny
Babiš jedná v Dublinu, ve čtvrtek se sešel se Zelesnkým
Ukrajina snad nabídne Česku účast na dronové iniciativě
Martin Kupka popřel, že by ODS připravovala mimořádný sjezd A TOP 09 navrhne povinnost lustračního osvědčení pro ministry a náměstky
Levičáci s palestinskými vlajkami trollí konferenci Svobodných v pražském hotelu
Aktivisté demonstrovali před ministerstvem kultury
U nás celkem teplo, dopoledne sluníčko, pak se zatáhlo

Víkend 14. listopadu – 15. listopadu
Trump řekl, že za páteční výpadek leteckého provozu USA může Biden A Macron uvedl, že Rusko nechce jednat o konci války na Ukrajině
Dva tankery najely v Hormuzském průlivu na minu
Vesmírná loď Starship přistála v záchytné věži
Na Letné protestovalo čtyři sta tisíc lidí proti změně placení ČT a ČRo A Babiš řekl, že právo na protest respektuje, úmysly ale nezmění
Martin Kupka oznámil, že se ODS musí změnit
Rezignoval předseda stomatologické komory Šmucler
U nás vcelku slunečný víkend, ráno mrzlo

Umřel Josef Mašín

Podle mne Mašín je-a byl hrdina.

Mašínové dodnes rozdělujou společnost. A není divu. Jejich příběh totiž nastavuje nepříjemný zrcadlo národu, kterej si ze schopnosti přizpůsobit se udělal téměř národní ctnost. Je pohodlnější zpochybňovat prostředky těch, kteří se postavili na odpor, než si přiznat vlastní ochotu žít v područí.

Jsou lidé, jak už jsem mnohokrát ve svém slovu vydavatele poznamenal, kteří oslavují Hitlera, Stalina, komunisty, nacisty, sériové vrahy, vysvětlují a omlouvají sadisty, co mučili v koncentrační a socialistických táborech spoluobčany, a vysvětlují, že vlastně jen plnili svoji povinnost. Dokonce se najdou lidé, kteří odsuzují úkladnou vraždu říšského protektora Heydricha.

To, že vláda udělá zákon, že je třeba vymýtit židy či nepřátele socialismu neznamená, že je to správné a musíte je poslechnout. Je zde tak zvaný vyšší princip, bohužel každý si jej vysvětluje jinak.

Australská komunisticko-dělnická vláda Albanese teď dokonce vytvořila webovskou stránku za deset milionu dolarů, kde glorifikuje pedofilii. Patrně proto, aby později uzákonila muslimům dětské, devítileté nevěsty.

Dokonce jsem viděl slečnu, která na internetu vyprávěla, že pedofilové jsou lidé, kteří opravdu milují děti, a tudíž by měli být přednostně umístěni ve školách a školách.

V Británii neodsoudili bandu muslimů, kteří znásilnili 13 letou dívku, a naopak znásilněnou holčičku odsoudili za prostituci a občané jsou proti levicovým soudům bezmocní.

K výročí zavraždění štábního strážmistra Jaroslava Honzátka zavražděného Mašíny 28.zari 1951 byl komunisty v Nymburce uspořádán pietní akt. Čest jeho památce, soustrast rodině a přátelům

Nechme Američany radovat se nad návratem socialismu s islámskou tváří a podívejme se na tvář Evropy. Městská rada v Birminghamu odhlasovala prolomovou rezoluci o finančním bojkotu Izraele. Rezoluci navrhli naši evropští spoluobčané Khalid, Khan, Khaliq, Udin, Mahmood, Abdul Shumon a Hussein. Birmingham je nejzadluženější městská rada v Británii. V roce 2023 museli vyhlásit bankrot.

The future is bright, the future is Islam.

Důležitá informace z Českého velvyslanectví

2 Listopadu 2026
Důležitá informace pro občany ČR s dvojím občanstvím
Na přelomu roku 2026/2027 se očekává spuštění systému ETIAS, který zavede povinnou registraci pro občany zemí bez vízové povinnosti cestující do schengenského prostoru, včetně občanů Austrálie.
Občané ČR, kteří mají současně australské občanství, budou muset ke vstupu do České republiky používat platný český cestovní pas. Australský pas již nebude postačovat.
Doporučujeme proto již nyní:
zkontrolovat platnost českého cestovního pasu, ověřit, zda údaje v českém a australském dokladu (jméno a příjmení) odpovídají, v případě nesrovnalostí nebo blížícího se konce platnosti dokladu co nejdříve kontaktovat Velvyslanectví ČR v Canberře nebo Generální konzulát ČR v Sydney.
Nesoulad údajů v českém a australském pasu může v budoucnu způsobit komplikace při odbavení nebo hraniční kontrole.

Dne 17.listopadu si společně se soudruhem a soudružkou z Hradu připomeneme, jak jsme hnali soudruhy z Hradu...

Operovali agenti GRU zo Slovenska? Šéf SIS Gašpar to po rokovaní výboru neodmietol ani nepotvrdil

Info sk 6.10.2026

Riaditeľ Slovenskej informačnej služby (SIS) Pavol Gašpar nechcel v utorok 6. októbra po rokovaní Osobitného kontrolného výboru NR SR potvrdiť ani vylúčiť, či zo Slovenska skutočne operovali spolupracovníci ruskej vojenskej spravodajskej služby GRU, ako to uviedli nemecké médiá. Všetky informácie tajnej služby sú podľa neho v režime utajenia. Kým koalícia zistenia nemeckých novinárov spochybňuje, opozícia tvrdí, že Gašpar na výbore neposkytol dostatok informácií a koalícia odmieta otvorene komunikovať ruské hrozby.

Ochrana zbrojárskych objektov pred útokmi

Podľa šéfa tajnej služby nemožno do budúcna vylúčiť, že by Slovensku hrozili ďalšie sabotáže či útoky podobné tomu, ktorý bol plánovaný v Haniske pri Prešove. Zdôraznil, že tajná služba nepodceňuje prevenciu a aktívne spolupracuje s ďalšími orgánmi.

„V spolupráci aj s ostatnými bezpečnostnými zložkami sme v podstate vytvorili zoznam kritických objektov, kde boli prijaté zvýšené bezpečnostné opatrenia. Vstúpili sme do komunikácie s týmito subjektmi a snažíme sa pôsobiť čo najviac preventívne, aby sme takýmto útokom v budúcnosti vedeli predísť," uviedol Gašpar.

„To nepovedal šéf spolkovej tajnej služby. To nepovedali spravodajské zdroje, spravodajskí dôstojníci, to povedal nejaký redaktor z novín," vyhlásil Šuca s cieľom bagatelizovať zverejnené informácie.

„Na výbore sme sa dozvedeli podľa mňa v podstate to isté, čo povedal riaditeľ médiám. Takže sa musím priznať, že ja v tomto momente neviem úplne rozlíšiť, aký priestor dáva kontrolný výbor jeho členom, keď to isté pán riaditeľ povedal verejnosti," vyhlásila Kolíková s tým, že SIS podľa jej presvedčenia hĺbkovú reformu nevyhnutne potrebuje.

Riaditeľ SIS spresnil, že pod sprísneným dohľadom sú v súčasnosti desiatky objektov, pričom ide najmä o podniky spojené so slovenským zbrojárskym priemyslom. Gašpar zároveň rázne odmietol volanie po systémových zmenách a vyhlásil, že spravodajská služba žiadnu reformu nepotrebuje a v koordinácii s inými zložkami funguje efektívne.

Šuca spochybňuje nemeckých novinárov

Podpredseda výboru Peter Šuca (Smer-SD) vystúpil na obranu riaditeľa tajnej služby a vyhlásil, že Gašpar informoval poslancov na zasadnutí výboru plne dostatočne. Zároveň otvorene spochybnil mediálne informácie z Nemecka o tom, že by na slovenskom území pôsobila bunka napojená na ruskú rozviedku.

Opozícia vidí zamlčiavanie hrozieb

S koaličným hodnotením situácie ostro nesúhlasí opozícia. Poslankyňa NR SR Mária Kolíková (SaS) po rokovaní výboru uviedla, že riaditeľ tajnej služby poslancom neposkytol žiadne relevantné zistenia navyše.

Koalícia sa podľa poslankyne SaS zámerne vyhýba otvorenej komunikácii o bezpečnostných rizikách prichádzajúcich z Ruskej federácie, pričom tému vojny plánuje účelovo využívať vo svojej predvolebnej kampani.

Pozadie kauzy a plánovaný útok na východe

Celá kauza nadväzuje na bezpečnostné incidenty v zahraničí. Nemecký denník Frankfurter Allgemeine Zeitung s odvolaním sa na zdroje z bezpečnostných zložiek uviedol, že dvaja občania Bulharska, ktorých zadržali po podpaľačskom útoku z 3. septembra v Mníchove, boli priamou súčasťou diverznej skupiny prepojenej na ruskú vojenskú rozviedku GRU.

Podľa informácií nemeckých vyšetrovateľov táto skupina operovala priamo z územia Slovenskej republiky. Okrem sabotáže v Bavorsku mala plánovať aj zatiaľ prekazený útok na závod na výrobu dronov Skyeton, ktorý sídli v obci Haniska pri Prešove.

Slovenská podnikateľská misia do AU:

Štyri dni, dve mesta a nove príležitosti

Viac ako 30 zástupcov slovenských firiem a inštitúcií sprevádzalo v októbri (13.-16.) oficiálnu návštevu ministra zahraničných vecí SR Juraja Blanára v Sydney a Canberre.

Popri podujatí **Slovakia–Australia Business Connect** a medzinárodnej výstave inteligentnej mobility **MOVE Australia** 2026 mali slovenskí účastníci možnosť nahliadnuť aj do zákulisia špičkového austrálskeho výskumu.

Na **UNSW** ich zakladateľ centra AMAC profesor Gangadhara Prusty previedol laboratóriami, kde roboty vyrábajú mimoriadne ľahké a pevné materiály pre letectvo či vodíkové technológie.

V **ANSTO** navštívili austrálsky jadrový reaktor OPAL – jeden z najmodernejších výskumných reaktorov na svete a svetový líder v ožarovaní kremíka pre výrobu polovodičov. Austrália pritom nemá žiadne jadrové elektrárne. OPAL slúži výskumu, medicíne a priemyslu. ANSTO navštívil aj minister spolu so zástupcami VUJE, BIONT, EUCOS, Žilinskej univerzity a inovačného centra INOVIA.

V **CSIRO** - austrálskej národnej vedeckej agentúre prezentoval aj náš krajan a rozhovory s vedcami nemali konca. CSIRO stálo aj za vývojom dnešnej Wi-Fi a jej korene siahajú až k austrálskemu výskumu vesmíru!

V **Canberra Cyber Hub** v hlavnom meste Austrálie sa za okrúhlym stolom stretli zástupcovia firiem oboch krajín a diskutovali o možnostiach spolupráce v oblasti kybernetickej bezpečnosti a ochrany kritickej infraštruktúry.

Najväčšia slovenská podnikateľská misia do Austrálie za posledné desaťročie priniesla desiatky nových kontaktov a mnohým otvorila nové obzory.

Podľa ohlasov účastníkov im zostane v pamäti nielen vďaka pracovným stretnutiam, ale aj svojou jedinečnou atmosférou

Misiu pripravila ekonomická diplomacia GK SR v Sydney v spolupráci s Ministerstvo zahraničných vecí a európskych záležitostí SR, Slovenské veľvyslanectvo v Austrálii / Slovak Embassy in Australia a SARIO. Všetkým ďakujeme za spoluprácu a firmám prajeme veľa úspechov pri rozvíjaní hospodárskych kontaktov s protinožcami!

Súdruhovia dodnes spolupracujú.

Vietnamskí spravodajskí agenti uniesli v júli 2017 v Berlíne bývalého funkcionára Komunistickej strany, ktorý bol na úteku.

Trinh Xuan Thanh bol v rokoch 2009 až 2013 šéfom štátnej spoločnosti Petrovietnam Construction Corporation. V máji 2016 bol zvolený za podpredsedu ľudového výboru v provincii Hau Giang.

Takmer okamžite bol spozorovaný, ako šoféruje luxusné SUV Lexus 570 s vládnou poznávacou značkou, čo vyvolalo rozruch na internete. Bol tiež obvinený z toho, že v dôsledku zlého hospodárenia spôsobil ropnej spoločnosti stratu vo výške 150 000 000 USD. O niekoľko týždňov neskôr Thanh ušiel do Nemecka. V septembri bol vylúčený z Komunistickej strany a na jeho meno bol vydaný medzinárodný zatykač.

Keď 23. júla 2017 stál pred hotelom Sheraton, skupina ozbrojených mužov naložila Thanh a jeho spoločníčku do **dodávky s českými poznávacími značkami** a odviezla ich na vietnamské veľvyslanectvo.

Menej ako dva týždne na to sa objavil vo videu vo vietnamských médiách, kde tvrdil, že sa dobrovoľne vrátil do Hanoja, aby sa postavil pred súd a prijal dôsledky svojich činov. Mnohí ľudia sa domnievali, že video bolo pravdepodobne natočené pod nátlakom. Incident spôsobil vážnu diplomatickú krízu medzi Nemeckom a Vietnamom. Dvaja úradníci veľvyslanectva boli čoskoro vyhostení z Nemecka.

V januári 2018 bol Thanh postavený pred súd. Bol uznaný za vinného z korupcie a odsúdený na doživotie.

V posledných rokoch sa objavili dôkazy, že **niektorí členovia slovenskej vlády pomáhali vietnamským tajným službám** pri vykonaní tejto operácie. Umožnil to Le Hong Quang, známy a vplyvný slovenský občan vietnamského pôvodu. V čase únosu pôsobil ako poradca pre zahraničnoobchodné vzťahy premiéra Roberta Fica.

Tri dni po operácii v Berlíne odletel zo Slovenska lietadlo typu Airbus A319 z Bratislavy do Moskvy. Na palube bol vietnamský minister vnútra, dvaja vietnamskí spravodajskí dôstojníci a muž menom Trung Vien Luu. Luu bol pravdepodobne krycím menom pre Thanh, ktorý cestoval s falošným pasom. Podľa svedkov nemohol chodiť bez pomoci a v pase nemal vstupné razítko.

Poznáš túto STARÚ KLASIKU?

SLONIE ŽRÁDLO - neviem, kto vymyslel tento hrozný názov tomuto jedlu, ale chutí skvele Podávaj s bagetou alebo na chlebu Možno tip pre pohostenie na nadchádzajúce sviatky

Budeš potrebovať:
500 g jemnej salámy - 7 kyslé uhorky
1 červenú cibuľu - 2 strúčky cesnaku
5 PL majonézy

Na zálievku:
4 PL nálevu z uhoriek
trochu oleja - 4 PL kečupu
1 PL plnotučnej horčice
1 čl cukru + soľ + čierne mleté korenie

V hrnci si zmiešaj zálievku z nálevu z uhoriek, oleja, kečupu, horčice, cukru, soli, čierneho mletého korenia, chvíľku to povar, odstav a nechaj vychladnúť.

Jemnú salámu nastrúhaj na hrubom strúhadle, na tenšom kyslé uhorky a cesnak. Cibuľu nakrájaj nadrobno.

Všetko spolu zmiešaj, pridaj vychladnutú zálievku a majonézu. Nechaj chvíľu v chladničke, aby sa prepojili chute.

Neznámá operace polských speciálních jednotek v Afghánistánu

Polští speciálové působící v Afghánistánu se zabývali mimo jiné dopadáním vysoce ceněných cílů, tedy vůdců talibanských organizací. Zadržené osoby byly rychle předávány Afgháncům, kteří vedli vyšetřování a následně organizovali soudní proces. O trestu za trestnou činnost obvykle rozhodoval soud. V případě Adama Khana však místní policisté vzali věci do vlastních rukou.

Adam Khan byl šéfem talibanské rozvědky a soudcem, který vynášel rozsudky smrti nad civilisty. Díky netradičnímu operačnímu plánu ho Poláci zadrželi bez jediného výstřelu. Na základě dokumentů nalezených v Khanově domě provedli afghánští policisté lynč.

Adam Khan byl nenápadný muž, malého vzrůstu, s řídkým vousem, vypadal na asi 35 let. Z davu nijak nevyčníval. Pro koaliční síly však patřil k nejnebezpečnějším lidem v regionu. Jako šéf talibské rozvědky v provincii Andar koordinoval ostřelování vojenských základen, organizoval únosy cizinců a přepady. Byl také soudcem, který bezohledně vynášel rozsudky smrti a mučení nad civilisty, kteří nedodržovali šaríu – islámské právo.

Když se kolem Khana začala utahovat smyčka, uprchl do Pákistánu. Do Andaru se vrátil na začátku ledna 2013 a okamžitě ho vypátral informátor Vojenské zpravodajské služby. Skryl se v kalatu – oploceném hospodářství sestávajícím z několika budov – ve vesnici vzdálené pouhých 15 kilometrů od polské základny v Ghazní.

Kalat dostala krycí jméno „Arapaho“.

Lstivý manévr s využitím vozidel Rosomak Speciální jednotkou, která v dané oblasti operovala, byla Task Force-50 – vyslaná speciální jednotkou komandosů z Lublińce. Během této směny velel „Bílý“. Jeho zástupcem byl „Lukáš“. Důstojníci veleli téměř stovce vojáků.

Zadržení tak zkušeného a opatrného cíle vyžadovalo netradiční plán. Autorem koncepce byl člen speciálních jednotek s přezdívkou „Zlatý“. Právě on vycházel z předpokladu, že talibanci okolí podrobně sledují.

– Plán počítal s naprostým překvapením, takže skýtal velkou šanci na úspěch, ale byl velmi nebezpečný. Proto „Zlatý“ prohlásil, že když je to jeho nápad, půjde s námi – vzpomíná „Piasek“.

V noci z 29. na 30. ledna 2013 se šest komandosů tajně připojilo k rutinní hlídce vozidel Rosomak s vojáky z 12. mechanizované brigády ze Štětína. Když vozidla zastavila, aby zřídila kontrolní stanoviště, speciálové tiše opustili stroje.

Před nimi leželo šest kilometrů pochodu terénem ovládaným nepřítelem.

– Pochodovali jsme po rovině. Nad našimi hlavami kroužil „Spectre“ (letoun AC-130), který ze země nebyl vidět ani slyšet. Vědomí, že máme takovou podporu, nám neuvěřitelně zvedalo morálku. Bez problémů jsme obešli tři vesnice a efektivně zablokovali objekt „Arapaho“ z východu,“ vypráví „Piasek“.

Útok pod rouškou noci

Kampound Adama Khana byl opevněný obdélníkový areál s mohutnými hradbami, nádvořím a stájemi. Zatímco šest členů speciálních jednotek blokovalo objekt, ve vzduchu již kroužily dva mohutné vrtulníky Chinook s velitelem útoku, jímž byl „Bojo“.

Na palubách vrtulníků bylo také 35 členů speciálních jednotek pod velením „Bílého“ a několik desítek afghánských policistů z PRC – speciální jednotky vycvičené TF-50.

Poláci využívali stroje slavné americké 160. letky speciálních sil. Tato jednotka přepravovala americké Navy SEALs, kteří v Pákistánu zlikvidovali Usámu bin Ládina.

Piloti přistáli pouhých 200 m od cíle.

– Při pravidelných formacích předpisy nařizují přistát minimálně o 300 m dále, protože mají chránit vrtulník před poškozením. Navíc letci řekli, že v případě přestřelky přistanou mezi námi a talibanci, kteří na nás střílejí. Vezmou palbu na sebe a znehybní nepřítele palubními zbraněmi – zdůrazňuje „Zlaty“.

Té noci byla taková tma, že nebylo možné použít – pro pozorovatele neviditelné – noční vidění. Speciálové tedy vstoupili do budov s pomocí baterky.

- K oknům jsme se přibližovali s nejvyšší opatrností. Byla zakrytá tlustými dekami – vysvětluje „Kircu“.

Khan zaslechl hluk, ale rychle pochopil, že nemá šanci na útěk ani na boj. Bleskově se rozhodl vyjít na verandu obklopený svými dětmi, které používal jako živé štíty. Věděl, že díky tomu na něj Poláci nezačnou střílet. Byl okamžitě zadržen.

Rozsudek nad generálem Zarawarem.

Při prohlídce kalatu našli speciální jednotky zbraně a skrýš s dokumenty ukrytou v komíně nad ohništěm.

– „Kałuż“ sáhl do výklenku a nahmatal ukrytou pušku a nějaké papíry. Mezi nimi byl i Khanem podepsaný rozsudek smrti nad generálem Zarawarem – vzpomíná „Piasek“.

Generál Zahid Zarawar, šéf policie v Ghazní, byl legendární postavou a smrtelným nepřítelem Talibánců. Již jako dítě byl jimi mučen, ale nikoho neprozradil. Od té doby Talibánce nenáviděl a bez milosti je pronásledoval. Zároveň věděl, že je cílem číslo jedna, a proto se pohyboval výhradně v silně chráněných konvojích.

Cenil si speciálních jednotek z TF-50 za to, že – na rozdíl od jiných instruktorů z jednotek NATO – zacházely s afghánskými policisty jako s partnery.

Khanův poslední „útěk“

Po zadržení Adama Khana speciálové rychle opustili objekt „Arapaho“ a vrtulníky Chinook je evakuovaly na základnu.

Tam došlo k nečekanému zvratu situace. Generál Zarawar přijel osobně pro zadrženého. Zatímco hovořil s Poláky, jeho lidé Khana umyli a oblékli mu bílé roucho. Nikdy předtím se k zajatci takhle nechovali.

- Generál si ještě nikdy předtím nepřišel pro zadrženého. A to ještě není všechno! Přistoupil ke Khanovi a nožem přeřízl jednorázová pouta. Jeden z policistů přistoupil s miskou vody a Zarawar mu umyl ruce. Napadlo mě, že Khan je tak důležitý, že se ho bojí dokonce i Zarawar, který zadrženému celou dobu něco šeptal. Když mu generál začal umývat nohy, ten chlap se začal třást… – vzpomíná důstojník, který byl svědkem těchto událostí.

Afghánci naložili Adama Khana do auta a odjeli do svých kasáren. Po několika desítkách minut k Polákům přiběhl afghánský tlumočník.

– Předal nám zprávu od generála Zarawara. Z ní vyplývalo, že během eskorty se Khan pokusil o útěk a byl zastřelen. Generál nás požádal, abychom přijeli identifikovat tělo, ale „Bílý“ prohlásil, že to není nutné – pokračuje důstojník.

– Taková je tam kultura řešení sporů. Bez soudu, okamžitě a účinně – shrnuje „Łukasz“.

V komuniké našeho Operačního velitelství ozbrojených sil se naopak píše:

„Toto zadržení významně oslabilo síť Talibánců nejen v provincii Ghazní, ale i v celém Afghánistánu. Především však přispělo ke zvýšení bezpečnosti civilního obyvatelstva provincie, které bylo hlavním cílem teroristických akcí organizovaných Adamem Khanem.“

https://portalobronny.se.pl/historia/wyrok-poprzedzil-upiorny-rytual-nieznana-operacja-polskich-specjalsow-w-afganistanie-aa-nxov-YACW-XiFf.html?

Očkování

Na podzim jsem dostal vakcínu proti tetanu...

Týden mi bylo hodně zle a potom ještě měsíc následky...Do dnes mi bolí klouby...Co to musí být za humus.

Dr. Paul Thomas, MD podotknul: „Je VĚTŠÍ pravděpodobnost, že zemřete na VAKCÍNU než na NEMOC, to platí pro KAŽDOU jednotlivou vakcínu v dětském očkovacím kalendáři.“ „V dětském očkovacím kalendáři neexistuje žádná bezpečná vakcína... Tečka.“

Statistické riziko úmrtí u každé vakcíny...

Riziko úmrtí na obrnu je 1 z 1 bilionu
Riziko úmrtí na vakcínu proti obrně je 1 z 215 tisíc

Riziko úmrtí na záškrt je 1 z 42,5 milionu
Riziko úmrtí na vakcínu proti záškrtu 1 z 76 tisíc

Riziko úmrtí na tetanus je 1 z 1,5 milionu
Riziko úmrtí na vakcínu proti tetanu je 1 z 76 tisíc

Riziko úmrtí na černý kašel je 1 z 2,3 milionu
Riziko úmrtí na vakcínu proti černému kašel je 1 z 76 tisíc

Riziko úmrtí na spalničky je 1 ze 106,5 milionu
Riziko úmrtí na vakcínu proti spalničkám je 1 ze 108 tisíc

Riziko úmrtí na příušnice je 1 ze 40,3 milionu
Riziko úmrtí na vakcínu proti příušnicím je 1 v 108 tisících

Riziko úmrtí na zarděnky je 1 z 0 / zanedbatelné.
Riziko úmrtí v důsledku očkování proti zarděnkám je 1 z 108 tisíc.

Riziko úmrtí na plané neštovice je 1 z 32,3 milionu. Riziko úmrtí v důsledku očkování proti planým neštovicím je 1 z 202 tisíc.

Riziko úmrtí na hepatitidu A je 1 z 1,6 milionu.
Riziko úmrtí v důsledku očkování proti hepatitidě A je 1 ze 73 tisíc.

Riziko úmrtí na hepatitidu B je 1 z 305 tisíc.

Riziko úmrtí v důsledku očkování proti hepatitidě B je 1 z 96 tisíc.

Riziko úmrtí na HIB je 1 z 1,5 milionu.
Riziko úmrtí v důsledku očkování proti HIB je 1 ze 46 tisíc.

Riziko úmrtí na zápal plic je 1 z 236 tisíc.

Riziko úmrtí v důsledku očkování proti zápalu plic je 1 z 50 tisíc.

Riziko úmrtí na meningitidu je 1 z 822 tisíc.

Riziko úmrtí v důsledku očkování proti meningitidě je 1 z... 141 tisíc

Riziko úmrtí na chřipku je 1 z 136 tisíc
Riziko úmrtí na očkování proti chřipce je 1 z 15 tisíc

Statistické údaje z knihy Dr. Paula Thomase: „Fakta o očkování.“

Jaromír Nechanský

Poslední slova před smrtí 25. díl

„*jsem přesvědčen, že umírám za spravedlnost, demokracii a za vlast, za kterou jsem bojoval v poslední válce. Odplata přijde.“*

To jsou poslední slova československého důstojníka, příslušníka československé předválečné a poté zahraniční armády ve Francii a Velké Británii, velitele výsadkové operace Platinum-Pewter, jenž se mj. v květnu 1945 společně s radistou Jaroslavem Klemešem výrazně zapojil do „dění“ v rámci Pražského povstání, pozdějšího majora Jaromíra Nechanského.

V roce 1949 se na krátkou dobu stal profesorem taktiky na Vysoké škole válečné. Jenže 5. září 1949 byl zatčen agenty komunistické Státní bezpečnosti a podroben brutálním výslechům v tzv. "Domečku" na Hradčanech. V procesu „Nechanský a spol“, který proběhl ve dnech 19. - 22. dubna 1950 byl uznán vinným z velezrady a vyzvědačství a odsouzen k trestu smrti. Nejvyšší soud 14. června výrok potvrdil. Když pak prezident Klement Gottwald o den později zamítl žádost o milost, byl Jaromír Nechanský v 5:25 ráno dne 16. června 1950 oběšen na nádvoří Pankrácké věznice.

Vladimir Ziska poznamenal:

….ironií je, že v té době pracovala v oddělení milostí a připravovala podklady pro Gottwalda matka pozdějšího komunisty a nechvalně známého předsedy Ústavního soudu, JUDr. Eva Rychetská.

Pavel Kmoch: · Trochu tam chybí informace, že byl od června 1946 dobrovolným agentem OBZ a na ty Američany, se kterými potom spolupracoval, dva roky donášel

Zajímavosti. Víte,že….



…bývalý ugandský prezident Idi Amin Dada chtěl kdysi změnit název Ugandy na Idi, protože si myslel, že to posílí velikost země v zahraničí. Všichni se báli toto rozhodnutí napadnout, kromě jednoho muže jménem Isaac Maliamungu, který byl jeho pravou rukou, velel jeho osobní stráži a tajné policii, vedl největší masakry opozice a měl přezdívku „ Řezník ".

Řekl: „ Vaše Excelence, pane, víte, že obyvatelé Kypru se nazývají Kypřané? “

Idi Amin se s překvapeným výrazem zeptal: „ Co má Kypr společného s mým rozhodnutím změnit jméno Ugandy na Idi? “

Maliamungu řekl: „ Pane, obyvatelé Kypru se nazývají Kypřané, takže pokud změníte Ugandu na Idi, budeme se nazývat Idioti, včetně vás, takže si prosím zachovejme jméno Uganda. “

Idi Amin řekl: „ Áááá Maliamungu! Jsi hned po mě nejinteligentnější člověk v Ugandě! " a tak Uganda zůstala Ugandou.

Barva pleti.

Martin Jaroš (žije v Kataru)

Jak se teď všichni baví o té černé Heleně Trojské. Přidám k tomu něco z pohledu člověka, který vyrůstal jako vy všichni, mezi bledými tvářemi na prériích Benešovska, ale už mnoho let žije v nejšílenějším mixu kultur, tváří a barev v Kataru.

Jsou to jen takové osobní střípky, nemá to ani žádný příběh, ale dá vám to představu, jak teď uvažuju o rase, barvě, kultuře...

Nějakým způsobem se stalo, že jednou z mých nejbližších kamarádek tady se stala mladá černá Súdánka, které tu budu říkat Salma. Poznali jsme se ve vztahu klient-agentura a pak jsme spolu pracovali v jedné firmě. Strašně chytrá a vtipná holka - prokecali jsme spolu celé hodiny. Vidíme život stejně, nějak jsme si sedli - samozřejmě ve vší počestnosti. Salma se narodila v Kataru (její rodiče tu žijí skoro 40 let), dětství strávila na škole v Londýně (takže myslí jako Evropanka, navíc je správně oprsklá a cynická), pak se vrátila do Kataru a tady chodí zahalená v černém hábitu - kvůli otci.

Se Salmou jsme za ty roky probrali spousty věcí. Islám, víru, Katar, Súdán (moje země je "totally f*cked up", "totálně doj*baná", shrnula Salma stát, jehož pas nosí), rasu, všechno. Jednou jsem ji s sebou musel vzít na nějaký mítink hlavounů v naší firmě. Nechtělo se jí, bylo to vidět. Ptám se proč. Salma mi říká, že se na ten mítink bojí - že tam budou samí bílí chlapi. Překvapeně jsem se na ni podíval - něco takového jsem naživo slyšel poprvé. Blesklo mi hlavou, že i já jsem vlastně bílý chlap, ale nebyl čas to řešit. Salma hned pokračovala - budu tam jediná černá, budu tam jak na výstavě, všichni na mě budou kašlat, nikdo mě nebude brát vážně. Důležití bílí chlapi jsou takoví - nahánějí strach. To byla její slova.

Na mítink jsme šli a nic se tam samozřejmě nestalo a už ani nevím, o čem byl - ale o Salminých slovech jsem od té doby nepřestal přemýšlet. Od té doby jsem si toho začal všímat.

Pravda je taková, že tenhle svět je postavený pro bílé muže. Lidi jako já jsou default - ta základní varianta. A zvlášť pro nás Čechy (z úplně bílé země) je to tak normální, že o tom ani neuvažujeme. Časem jsem pochopil, že jeden velký rozdíl mezi Salmou a mnou je v tom, že kamkoli jdu já (tedy v hiearchii moci), tam najdu lidi, co vypadají jako já, dělají věci jako já, mluví o stejných věcech jako já. Já si třeba o polovině těch korporátních hlavounů myslím, že jsou to kreténi, ale jsou to kreténi mně blízcí, jestli mi rozumíte. V takovém tom small talku před začátkem mítinku máme společná témata - s polovinou z nich se můžu bavit o tom, jaké mají nové disky na silničním kole. Ti lidi mají i stejné koníčky jako já. Nemám z nich obavy, vím, že se mezi nimi chytnu. To Salma se mezi nimi bude vždy cítit jako outsider. Nenapadlo mě, že taková skvělá, drzá, světaznalá holka se může _bát_ skupiny lidí, kteří vypadají přesně jako já. Ono se to nezdá, ale dělá to hodně. Když nezapadáte, když si myslíte, že vás ostatní neberou, tak si třeba nevezmete slovo na mítinku, nebudete se cítit dobře při prezentaci; když vás nepovýší, tak to dáte za vinu své odlišnosti... Kdyby tam ta Salma měla dvě tři další černé ženy, tak by ten mítink brala úplně jinak. Vím, že to zní jako banální blbost, ale když jsem se s tím setkal naživo, začal jsem to respektovat. A je to asi věc nás mužů, zvlášť těch bílých, že tyhle věci nevidíme. Stejně jako nemáme strach, když jdeme večer parkem - a nenapadne nás, že někdo jiný má strach celý život.

Druhá anekdota, ještě banálnější. Vzpomínáte, jak před lety Apple zavedl ty své emotikony (ikonky palce vzhůru nebo smějící se tváře) v různých barvách? Ke standardní žluté přidali další odstíny - od světle hnědé po úplně černou.

Tehdy jsem si pomyslel, že je to blbost. Woke cvoci z Applu podlehli módě a přidali pár barev, aby si udělali PR.

Během pár měsíců jsem si všimnul, že moji kolegové ty nové barvy opravdu začali používat. A to naprostě důsledně. Každý mi posílal palce přesně podle barvy své pleti. Dělali to Katařané, jiní Arabové, Indové, Afričané... jen my bílí jsme zůstali u žluté "simpsonovské" barvy. Protože nám je to jedno. Protože to nepotřebujeme.

Na tomhle malém detailu jsem zase trošku líp pochopil, že moji kolegové na to ČEKALI. Oni to chtěli. Chtěli cítit, že se s nimi počítá, že tam je volba i pro ně, že mají své zastoupení. A zase - já, protože skoro celý svět je nastaven na moje preference - jsem ani netušil, že by po něčem takovém mohla být poptávka. Že pro jiné lidi je to důležité.

No a protože jsem za ta léta zažil víc takových "aha" momentů, tak už chápu, proč je asi dobré dávat někdy do filmů černou Helenu nebo černého elfa. I když to není "věrné". Je to prostě snaha dát víc lidem pocit, že se s nimi počítá. Upřímně - líbí se mi ta Lupita, co hraje Helenu? Vlastně ani ne, zrovna ona mi nepřijde atraktivní, znám mnohem krásnější černošské herečky. Ale došel jsem k názoru, že mít tam černou herečku jako takovou je v klidu. Mě to nijak nepoškodí, ale spoustu jiných lidí to dostane do hry. Lidí jako Salma.

Nemám s tím problém. Přenést se přes tyhle "nepřesnosti" je asi to nejmenší, co můžeme jako bílí udělat. Jsem v klidu. Mír všem lidem dobré vůle.

„Pane Nováku,“ sděluje porodní. „Váš syn se narodil předčasně!“
„A vy se divíte, pane doktore?“ opáčí šťastný rodič. „Kdo by vydržel s mojí ženou celých devět měsíců!“

Po svatební noci říká nevěsta novomanželovi: „Musím se ti přiznat ke dvěma věcem. Než jsme se poznali, tak jsem se živila jako striptérka.“
„A to mi říkáš až teď?! Vždyť to jsi vlastně byla skoro prostitutka!“
„No a to je právě ta druhá věc.“

Recepis No.713

Bramborová pomazánka na topinky

Suroviny:

500 g uvařených brambor ve slupce – oloupaných a nahrubo nastrouhaných
½ cibule – nakrájené nadrobno
3 kyselé okurky – nakrájené nadrobno
1 lžíce kečupu
2 lžičky hořčice
2 lžíce majonézy
A podle chuti přidat
Česnek – Sůl – Červená paprika – Pepř

A teď to nejtěžší :
Zmíchat vše dohromady nechat chvíli odstát a mazat na topinky.
Vydavatel: Autorka to nazývá bramborový tatarák alias bramborajda

Názory redakce se nemusí vždy ztotožňovat s listy čtenářů.

Che a Barbie

Honza Řecký

Známý revolucionář Che Guevara byl pro komunisty tím, čím byl esesák Klaus Barbie pro nacisty. Che i Barbie osobně mučili a popravovali politické vězně, oba muži byli brutální vrahové, kteří neznali slitování a s určitým potěšením se zbavovali lidí, které považovali za „ nepřátele “. A oba muži také odešli do Bolívie, kde se jejich osudy setkaly.

Chue Guevara odjel do Bolívie, aby zde zahájil „ kontinentální revoluci “, díky které chtěl proměnit celou Latinskou Ameriku v komunistický ráj. Klaus Barbie, šéf obávaného gestapa, za svou roli v masakrech ve Francii přezdívaný „ Řezník z Lyonu “, měl v Bolívii skromnější cíle, a po skončení druhé světové války tam uprchl, aby se vyhnul spravedlnosti. A tady to začíná být zajímavé.

Bolivijská diktatura, kterou již roky sužovala komunistická gerila, se rozhodla pro boj s partyzány využít rozsáhlých odborných znalostí, které Barbie ve Francii získal. Barbie dostal od vlády nabídku vést speciální protipartyzánské oddíly a Němec pochopitelně nadšeně souhlasil. Byl to hlavně Barbie, kdo pomohl Bolivijcům vymyslet strategii, která pomohla bolivijským vojákům Che Guevaru a jeho muže zlikvidovat.

V roce 1967 byl Che bolivijskými vládními silami chycen, zajat a popraven a Klaus Barbie se až do konce svých dnů chlubil, že to byl on, kdo Che Guevaru dostal. Osud byl k bývalému esesákovi příznivější, protože i když byl v roce 1971 v Bolívii vypátrán proslulými lovci nacistů Sergem a Beate Klarsfeldovými, bolivijská vláda nad ním držela ochrannou ruku a Barbie stanul před soudem až v roce 1987. Byl sice odsouzen na doživotí, ale ,, Řezník z Lyonu ", si vězení moc neužil, protože 25. září 1991 ve věku 77 let zemřel na leukémii.

Pravda o šerifech Divokého západu:

Kdo doopravdy byli.

Honza Řecký

Za co ještě dostával šerif zaplaceno, když ne za přestřelky?

V obecné představě byl šerif nebojácný pistolník, který každý den riskoval svůj život, aby ochránil malé město před gangy psanců. Ve skutečnosti byly jeho povinnosti mnohem širší a většina z nich neměla s honičkami a přestřelkami nic společného.

Šerif na Divokém západě byl v první řadě voleným úředníkem okresu. Byl volen obyvateli na čtyři roky a byl odpovědný jim, nikoli nějaké vzdálené autoritě ve Washingtonu. Hlavní příjem šerifa nepocházel z fixního platu, ale z poplatků za vykonávané povinnosti. Zde je jen malá ukázka toho, co tento strážce zákona skutečně dělal:

Výběr daní: Šerif dostával přibližně 8 % ze všech daní z nemovitostí vybraných v okrese. V bohatých okresech se železnicí nebo stříbrnými doly se jednalo o stovky, ba i tisíce dolarů měsíčně. Například v Tombstone činil základní plat šerifa 2 500 dolarů ročně, ale s ohledem na procento daňových příjmů se mohl zvýšit až na 30 000 dolarů.

Řízení voleb: Šerif byl zodpovědný za provádění voleb do nejrůznějších pozic a často toho využíval ve svůj politický prospěch. Například během voleb šerifa v okrese Pima v Arizoně v roce 1880 se psanci z okresu San Simon jmenovali volebními komisaři a zmanipulovali výsledky: demokratický kandidát získal 123 hlasů z 50 voličů v okrese. Taková byla cena místní demokracie.

Údržba věznice a dohled nad vězni: Šerif byl zodpovědný za stravování vězňů (mohl utratit 8–14 centů na osobu a den), poskytování lékařské péče a zajištění bezpečnosti v celách.

Vykonávání poprav: Pokud soud uložil rozsudek smrti, za jeho vykonání byl zodpovědný šerif.

Přeprava vězňů, včetně duševně nemocných: Sazba za kilometr byla 6–10 centů za každého vězně.

Soudní služby: Předvolání k porotě, obsílky a soudní účasti byly účtovány fixními sazbami v rozmezí od 50 centů do 3 dolarů za úkon.

A konečně, udržování pořádku: Zatýkání narušitelů, vyšetřování zločinů a potlačování rvaček - to se nedělalo každý den a ne v každém okrese.

Jak vidíte, střelba zdaleka nebyla na vrcholu seznamu povinností.

Krádeže koní.

Jak jistě víte, krádež koní byla na Divokém západě považována za jeden z nejzávažnějších zločinů - hned vedle chladnokrevné vraždy a znásilnění. Rančer bez koně ztrácel schopnost pracovat, vydělávat si na živobytí a chránit svou rodinu. Proto se se zloději koní nezacházelo moc shovívavě. Například v Montaně lynčování zlodějů koní často předcházela zasedání „ výborů pro bdělost “, které vynášely rozsudky rychleji než jakýkoli soud.

Pro šerifa však bylo honění kradených koní nákladnou riskantní záležitostí a velmi neoblíbenou činností. Za zatčení zločince dostával pouze 2 dolary - bez ohledu na závažnost činu - ať zločinec ukradl slepici nebo koně, byly to jen 2 dolary. K tomu ještě navíc dostával odměnu za kilometry strávené cestou: 6 centů za kilometr na místo zatčení a 10 centů za kilometr zpět s vězněm.

Pojďme si to spočítat. Pokud by zločinec ukradl koně 30 km za městem, šerif by cestoval km mil tam a zpět. Za těchto 60 km by si vydělal 6 centů za km jedním směrem a 10 centů druhým - celkem asi 9,60 dolaru plus 2 dolary za zatčení. Dohromady to bylo téměř 12 dolarů, což v roce 1880 nebylo úplně zlé. Ale šerif musel taky něco jíst a krmit svého koně a často pomocníka, riskovat život a strávit několik dní na cestách. Není divu, že se mnoho šerifů pronásledovat zločince, pokud to nebylo nezbytně nutné, mnohdy zdráhalo.

Mnohem výnosnějším byznysem byly pro šerifa pokuty, protože strážce zákona dostával z každé pokuty jedno procento. A pokuty na Divokém západě byly vysoké: 5–10 dolarů za rvačku v baru, až 25 dolarů za nošení zbraně ve městě a 50 dolarů za střelbu za hranicemi města. Šerifovi stačilo udělit pár desítek pokut měsíčně a měl dost na to, abyste zaplatil zástupce šerifa a koupil si nový revolver.

Kdo vlastně udržoval pořádek ve městech?

Zde je další odhalení: Na rozdíl od hollywoodského mýtu ve většině měst Divokého západu šerifové neudržovali zákon a pořádek.

Šerif byl zodpovědný za okres - oblast někdy o velikosti malé evropské země. Mohl dohlížet na desítky osad, rančů, dolů a průsmyků. Některé okresy se rozkládaly na ploše 10 000–15 000 kilometrů čtverečních. Je pochopitelné, že s takovým pracovním vytížením nemohl fyzicky sledovat vše, co se děje v každém městě.

Samotným městům sloužili městští maršálové - volení úředníci najímaní obcí, aby v městských hranicích udržovali pořádek. Jejich jurisdikce končila na hranici města. Maršál měl zástupce, kteří hlídkovali v ulicích a rozháněli opilé kovboje. Například v Tombstone vydělával zástupce městského maršála 15 až 25 dolarů týdně. Virgil Earp byl v roce 1881 najat městským maršálem s platem 150 dolarů měsíčně plus procento z vybraných daní a pokut.

Kromě toho byli na Západě aktivní američtí federální maršálové . Tito jmenovaní úředníci se zabývali záležitostmi vymáhání federálního práva, jako je pátrání po uprchlících, zadržování pašování a ochrana dostavníků naložených zlatem. Federální maršál pobíral základní plat 200 dolarů ročně, ale na poplatcích si mohl vydělat až 4 000 dolarů.

A na některých místech, zejména ve velkých městech, bylo vymáhání práva zcela svěřeno soukromým bezpečnostním firmám. Pozemkové společnosti najímaly desítky ozbrojených mužů, kteří na narušitele střílel bez varování, protože za zabití zločinců byly vypláceny bonusy.

Obyčejný den šerifa: od daní k rvačce v salonu.

Zkusme simulovat jeden den ze života skutečného šerifa - ne toho hollywoodského, ale skutečného z 80. let 19. století.

Brzy ráno šerif kontroluje okresní věznici, aby se ujistil, že jsou všichni přítomni a vězni mají jídlo - suchary a vodu. Pak se posadí k papírování: potřebuje připravit zprávu o výběru daní pro okresní soud. Na stole má hromadu předvolání a zatykačů, které mají být doručeny. Za každé doručené předvolání šerif dostane 50 centů až 2 dolary.

Kolem poledne přijíždí do města několik kovbojů z ranče vzdáleného 65 kilometrů severně. Už nějakou dobu ve městě nebyli a jako obvykle se nejdříve vydávají do salonu na panáka. Ve dvě hodiny vypukne rvačka: jeden z kovbojů prohrál s druhým v pokeru posledních 15 dolarů a nyní požaduje odvetu. Slova vedou ke slovům a brzy se hází židlemi a rozbíjejí lahve. Jeden za zaměstnanců v salonu běží k šerifovi, aby ničení majetku nahlásil.

Šerif popadne brokovnici - protože revolver je sice hezký, ale brokovnice je účinná - a zamíří do salonu. Dva nebo tři přísné výkřiky k uklidnění rváčů bohatě stačí, a brokovnici ve většině případů slouží jen k zastrašení. Aktéři rvačky jsou zatčeni a posláni do chladné cely, aby tam do rána vystřízlivěli. Ráno je čeká soud a pokuta 10 dolarů pro každého. Šerif dostane podíl.

Večer přichází hlášení: 24 kilometrů od města byl spatřen podezřelý jezdec, který vede tři neosedlané koně - možná zloděj koní. Šerif se rozhodne neriskovat: zavolá dva zástupce šerifa, muži nasednou na koně a vydají se neznámého pronásledovat. Pojedou celou noc prérií a budou sledovat stopy. Pokud ho chytí, dostanou dva dolary za zatčení. Pokud ne, je to ztráta času. Ráno se vrátí do města: zloděj koní uprchl k mexickým hranicím a nemá smysl ho dále pronásledovat; je příliš daleko.

Tohle je skutečný Divoký západ. Kde byly přestřelky méně časté, než jak je zobrazují filmy, kde šerifové trávili více času probíráním papírů než jezděním s tasenými pistolemi a kde hlavním nepřítelem strážců zákona nebyla banda vrahů, ale únava, špatné silnice a nedostatek peněz.

Proč stále v mýtus o „ statečných šerifech “ věříme?

Mýtus o Divokém západě, kde šerifové jsou nebojácní šampioni v boji s revolverem a kovbojové ušlechtilými hrdiny, nevznikl náhodou. Na konci 19. a začátku 20. století americký bulvární tisk aktivně události na hranici romantizoval. Levné romány o Divokém západě se prodávaly v milionech a poté přišla kinematografie. Hollywood natočil desítky westernů, z nichž každý v myslích diváků obraz ušlechtilého šerifa upevnil.

Ale i Thomas Jefferson, třetí prezident Spojených států, nazval úřad šerifa „ nejdůležitějším ze všech výkonných úřadů “. A měl pravdu - až na to, že jeho důležitost se neměřila počtem zabitých banditů, ale tím, jak efektivně šerif vybíral daně, udržoval vězení a organizoval volby.

Budíte se v noci?

Budíte se ve tři ráno a nemůžete znovu usnout? Pomoci může 30sekundový trik

Nikola Dýcková Novinky alias RP

Probouzíte se pravidelně uprostřed noci, podíváte se na hodiny a najednou nemůžete znovu usnout? Noční probouzení může být frustrující, zvlášť když víte, že vás čeká další náročný den. Existuje však jednoduchý 30sekundový trik, který může pomoci zklidnit tělo i mysl a usnadnit návrat ke spánku.

Probuzení kolem třetí hodiny ranní může způsobit zvláštní pocit, kdy je tělo unavené, ale mozek zůstává bdělý. Uklidňující kognitivní techniky mohou pomoci zklidnit mysl a zabránit rozběhnutí dalších myšlenek. Čím uvolněnější se budete cítit, tím snáz se vám podaří znovu usnout.

Metoda falešného mrknutí

Jen málokterý trik na usnutí je tak jednoduchý jako „falešné mrknutí“. Pohodlně se uložte, zavřete oči a po chvíli je znovu otevřete. Opakujte přibližně 30 sekund nebo dokud nezačnete pociťovat ospalost.

Vyzkoušet můžete několik variant:

- Pomalé mrkání – pomalu zavírejte a otevírejte oči, jako by byla víčka stále těžší. Opakujte každých tři až pět sekund.
- Rychlé mrkání – krátce a rychle otevírejte a zavírejte oči, podobně jako když se snažíte zůstat vzhůru.
- Opačné mrkání – Na několik sekund zavřete oči a poté je rychle otevřete. Pohyb opakujte, dokud nezačnete pociťovat únavu.

„Tato technika podporuje relaxaci a snižuje duševní aktivitu, což může usnadnit přirozené usínání,“ vysvětluje odbornice na spánek Shelby Harrisová.

Proč tato jednoduchá metoda pomáhá rychle usnout?

1. Omezuje vizuální podněty

Ve tři ráno je sice v ložnici tma, ale oči i mozek stále zachycují drobné podněty, které mohou udržovat bdělost – od světelné kontrolky na notebooku až po stín v koutě pokoje. Úmyslné mrkání může pomoci omezit vizuální podněty a podpořit přechod do klidnějšího, méně bdělého stavu. Místo pozornosti věnované nepořádku kolem postele se tak můžete soustředit na klidnou tmu za zavřenými víčky a postupně se uvolnit.

2. Uklidňuje rozbouřené myšlenky

Stres patří mezi časté důvody, proč se lidé během noci probouzejí. Zvyšuje hladinu kortizolu, hormonu spojeného s bdělostí, a může tak ztížit návrat ke spánku. Když pak uprostřed noci ležíte a zíráte do stropu, snadno se začnete soustředit na své starosti. Falešné mrkání může pozornost odvést jinam. Poskytne vám něco jednoduchého, na co se můžete soustředit, a pomůže tak přerušit koloběh myšlenek, který často brání usnutí.

Opakované zavírání a otevírání očí zároveň zaměstnává mysl nenáročnou činností. Může tak pomoci zklidnit aktivní mysl a vytvořit vhodnější podmínky pro usnutí.

3. Napodobuje pocit, kdy už usínáte

Znáte ten okamžik těsně před usnutím, kdy jsou víčka těžká a máte problém je udržet otevřená? Právě tento pocit může „falešné mrkání“ napodobovat. „Fyzická únava může způsobit, že horní víčka působí těžší a povislejší, podobně jako při přirozeném usínání,“ vysvětluje lékařka Lori Bohnová.

Při pravidelném používání by navíc technika mohla fungovat jako určitý signál pro spánek. Může se stát podmíněným signálem, podobně jako večerní rituály, které mozku naznačují, že je čas se uklidnit.

Další tři metody, které můžete vyzkoušet při nočním probuzení

Falešné mrknutí je nejlepší vnímat jako jednu z technik v rámci celkové spánkové rutiny, nikoli jako samostatné řešení. Pokud se s nočním probouzením nebo špatným usínáním potýkáte pravidelně, pomoci mohou také osvědčené návyky, jako pravidelný spánkový režim a omezení obrazovek či dalších stimulujících aktivit před spaním.

1. Kognitivní přeskupování

Kognitivní přeskupování je jednoduchá technika, která může pomoci odvést pozornost od stresujících myšlenek. Vyberte si libovolné slovo a ke každému jeho písmenu vymýšlejte další slova. Tento opakující se a nenáročný úkol zaměstnává mysl, aniž by ji příliš stimuloval, a může vám usnadnit návrat ke spánku.

2. Dýchání 4-7-8

Dýchací techniky mohou pomoci zklidnit tělo i mysl a připravit je na spánek. Jednou z jednoduchých metod je dýchání 4-7-8. Nadechněte se na čtyři sekundy, zadržte dech na sedm sekund a poté pomalu vydechujte po dobu osmi sekund. Opakujte několikrát a soustřeďte se pouze na svůj dech. Technika může pomoci uvolnit napětí a zmírnit úzkost, která vám brání znovu usnout.

3. Pravidlo 15 minut

Pokud žádná z předchozích technik nezabírá, může pomoci jednoduché pravidlo 15 minut. Pokud nemůžete usnout, vstaňte z postele a přesuňte se do jiné místnosti. Ztlumte světla a věnujte se klidné činnosti, například čtení nebo jemnému protahování. Dlouhé bdění v posteli může spojovat ložnici s frustrací a stresem. Krátké vstání z postele proto pomůže tuto asociaci přerušit. Jakmile znovu pocítíte ospalost, vraťte se do postele.

Žáci si měli připravit skutečné události potvrzující platnost přísloví.
Většina se úkolu zhostila na výbornou, než přišla řada na Pepíčka.
„Nedávno jsme byli na návštěvě u známých. Paní Vlková zrovna kojila malého Františka. Když skončila, pomyslel jsem si. Vlk se nažral a koza zůstala celá.“

Valtice

Pamět Národa.

Na hřbitově politických vězňů ve Valdicích s ostatky stovek lidí dnes orají traktory. Hřbitov byl založen před 140 a komunisté ho zrušili v roce 1983 s argumentem, že se jedná o trestance, o které jejich příbuzní nejevili zájem. Což není pravda.

Jedním z pochovaných je spisovatel, novinář a filmař Lomikar Kleiner. Jeho vnučka Martina Libal, žijící ve Švédsku, o místě dědečkova pohřbu nevěděla nic. Navíc podle dochovaného telegramu z věznice se ani její babičky Marie Kleinerové nikdo z věznice neptal, kde si svého muže přeje pohřbít. Kleinerová přitom ještě na začátku prosince žádala o návštěvu nemocného manžela. Pohřeb proběhl 31. prosince 1951 v 9 hodin. Rodina z 120 km vzdáleného Děčína neměla šanci přijet. Vnučka dnes pochybuje i o oficiální příčině smrti: „Babička se dozvěděla od spoluvězně, že mého dědu uškrtil bachař,“ dodává Libal.

Podobný osud potkal Miloše Hornu, bývalého náměstka vrchního ředitele Národní banky, odsouzeného na 15 let. Zemřel ve Valdicích 8. listopadu. 1958. Jeho rodině tělo odmítli vydat. Horna byl pravděpodobně exhumován až v 80. letech a pohřben na Olšanských hřbitovech. Jeho dcery dodnes nerady vzpomínají: „Člověk je rád, že tu dobu nějak přečkal a že z ní vyšel mentálně zdráv."

Dnes je pozemek, kde se hřbitov nacházel veden jako orná půda. Přitom je v jeho plánech zakresleno přibližně 400 hrobů, kde bylo pohřbeno celkem 2 250 lidí. Pozemek je v současnosti pod správou Státního pozemkového úřadu, který jej pronajímá zemědělcům. Hospodář Vratislav Kříž sdělil, že na místě z pietních důvodů svou práci ukončí, koncepční řešení však musí přijít od státu.

Historici navrhují proměnit místo v louku se stromy a informační tabulí. „Přáli bychom si, aby byl instalován alespoň informační panel," říká historik Aleš Kýr, který se hřbitovem zabývá přes 20 let.

Blondýnka jeden a kole, když jí zastaví policista. - kde máte helmu? Ta čepice vám nepomůže, to bude pokuta.
- Proč pokuta?
- Protože to není helma.
- Helmy jsou kvůli bezpečnosti, že ano? Tak tahle čepice je ještě bezpečnější.
- A jak jste na to přišla?
- Vyzkoušela jsem to. Shodila jsem helmu i čepici z 10.patra. Helma se rozbila a čepice je zůstala jako nová
- Tak to ale nefunguje!
- Ale prosím vás, věda nelže.

A to jste věděli, že životní úroveň důchodců z Karlových Varů je stejná jako životní úroveň důchodců ze Sydney?
Oba si mohou koupit za svůj měsíční důchod letenku do Prahy.

Varování na Facebooku: „Pozor pánové, v této skupině se potuluje podvodnice. Slibuje rozinkový koláč, ale ve skutečnosti jí jde jen o sex.

Armáda Saudské Arábie

Honza Řecký

S ohledem na to, co se dnes děje v Jemenu, jste si asi také jako já položili otázku, jak je možné, že armáda Saudské Arábie, mocného a bohatého státu v regionu, spojence USA a taky jemenské vlády, se nedokáže vypořádat s hadráky z řad povstaleckých Hútiů. Je to jednoduché.

Saúdská armáda má všechny nejnovější hračky, které se dají za peníze koupit, Saúdové získali mnohem více americké výzbroje než Ukrajina, ale také provozuje pět různých armád pod různými pravomocemi, jen aby se ujistila, že ani jedna z nich nemůže realisticky převzít kontrolu nad zemí. Ano, je to opravdu šílené - Saúdi mají ozbrojené síly podřízené ministerstvu obrany, Národní gardu řízenou Ministerstvem národní gardy, Pohraniční stráž podřízenou ministerstvu vnitra, Královskou gardu pod Prezidentstvím Královské gardy, Záchranné síly pod Prezidentstvím státní bezpečnosti a Speciální bezpečnostní jednotku, která je zcela oddělená a přidružená pouze královské rodině. Je těžké se v tom vyznat a ten samý problém mají i Saúdové.

Nemůžete řídit pět oddělených armád, z nichž jedna má své vlastní ministerstvo, a očekávat, že si povedou dobré výkony, když budou muset jít do skutečného boje. Jenže problémů se saúdskou armádou je více. Saúdská vláda je v podstatě jejich královská rodina s jejími nekonečnými větvemi. To s velkou pravděpodobností znamená, že pověření v jejich ozbrojených silách patří primárně rodině, spíše než lidem, kteří se pro danou roli nejlépe hodí. V minulosti si v armádách mnoha zemí mohli bohatí lidé kupovat provize a dosahovat hodností, které si jistě nezískali zásluhami. Saúdské ozbrojené síly mají podobný problém v tom, že loajalita k vládnoucí rodině a příslušnost k ní jsou ceněny více než skutečné taktické znalosti a schopnosti.

Podobně je na tom zbytek vojska. Pokud jsou důstojníci mozkem armády, pak poddůstojníci jsou kostrou a vojáci svaly. A saúdská armáda má důstojníky a vojíny, ale žádné profesionální poddůstojníky. Hlavními příčinami jsou kmenová společnost, nedůvěra, politické pletichaření, nekompetentní vedení založené na protekci spíše než na zásluhách a silná kultura hledání obětních beránků.

Kmenová společnost znamená, že vojáci jsou v první řadě členy svého kmene, nikoli svého národa, a odmítají se podřídit vojenské disciplíně a přijímat rozkazy od kohokoli mimo svůj kmen. Američtí instruktoři často zažívají frustraci z toho, že chtějí získat rozhodnutí od svého protějšku, aniž by si uvědomili, že arabský důstojník nemá pravomoc toto rozhodnutí učinit - frustraci umocňuje pochopitelná neochota Araba přiznat, že mu tato pravomoc chybí. To vše vedlo americké instruktory k vytvoření pravidla: seržant první třídy v americké armádě má stejnou autoritu jako plukovník v arabské armádě.

Nedůvěra prostupuje arabskými armádami po celém Středním východě a je propojena s kulturou hledání obětních beránků. Úspěch má mnoho otců, zatímco neúspěch je sirotek, přičemž tento jev vysvětluje, proč si arabské armády vedou obecně tak špatně. Tento známý nedostatek důvěry mezi Araby k komukoli mimo jejich vlastní klan negativně ovlivňuje útočné operace. Výjimky z tohoto vzorce jsou omezeny na elitní jednotky, které mají v celém arabském světě stejnou povinnost - chránit režim, spíše než zemi. V kultuře, kde je téměř každá sféra lidského snažení, včetně podnikání a společenských vztahů, založena na rodinné struktuře, je tato orientace přítomna i v armádě, zejména ve stresu z bitvy.

V saúdské armádě je příliš mnoho hlupáků z vyšší třídy a není to žádná metafora. Polygamie udělala ze saúdské rodiny obrovskou záležitost a rodinnou odpovědností je najít všem synům - i těm, kteří se moc nepovedli - smysluplné a prestižní povolání, a armáda je ideální místo, kam nepovedeného potomka „ odložit ". Protože arabský vzdělávací systém je založen na mechanickém memorování, mají důstojníci fenomenální schopnost ukládat si do paměti obrovské množství znalostí. Důraz na memorování má ale svou cenu, a tou je snížená schopnost uvažovat nebo se zabývat analýzou na základě obecných principů. Myšlení mimo zažité rámce se nepodporuje, takové myšlení na veřejnosti může poškodit kariéru.

Arabská politická kultura je založena na vysokém stupni sociální stratifikace, velmi podobně jako kultura zaniklého Sovětského svazu a velmi odlišná od vzestupně mobilizovaných, meritokratických a demokratických Spojených států. Arabští důstojníci nevidí žádnou hodnotu ve sdílení informací mezi sebou, natož se svými muži. V tomto následují příklad svých politických vůdců, kteří nejenže zatajují informace před svými spojenci, ale také je běžně klamou. Vzpomeňte na arabské koalice, které si nedokázaly poradit s malým Izraelem. Výcvik v arabských armádách to odráží: místo aby se arabští vojáci a jejich důstojníci co nejlépe připravili na množství improvizovaných povinností, které se v chaosu bitvy často objevují, jsou vázáni úzkými funkcemi, které jim přiděluje jejich hierarchie.

Hútíové jsou navíc ze své podstaty obtížným soupeřem. Jsou směsicí povstalců, kteří také tvoří pravidelnou armádu, a partyzánů, kteří mohou provádět i běžné bojové operace. Nemají významné zásobovací kolony a používají převážně pěchotu, ale to kompenzují brutalitou doby bronzové typickou pro islámské povstalecké skupiny.

Boj proti takovému hnutí je noční můrou, protože hadráci použijí k boji proti nepříteli jakékoli dostupné prostředky, včetně dětských vojáků. Z každé války v této oblasti jsme se naučili jednu věc. Obrázky mrtvých dětí povstalci úspěšně šíří po celém světě, svět začne zuřit a velkoryse zapomene, kdo ty děti s mávajícími samopaly AK proti pozicím armády do útoku vlastně poslal. Řádná armáda by jejich postup asi zastavila, ale Saúdové žádnou nikdy neměli. Jen si na to hráli. Tato kombinace činí nedávné události v Jemenu nešťastnými, ale nikoli překvapivými.

České společnosti se představily na veletrhu Land Forces 2026 v Perthu

: 14.10.2026 - ***České společnosti se ve dnech 6.–8. října 2026 představily na mezinárodním veletrhu Land Forces 2026 v australském Perthu. Za podpory velvyslankyně ČR v Austrálii Jany Tyrer absolvovaly řadu jednání s představiteli australské státní správy, průmyslu a zahraničních partnerů. Veletrh zároveň přinesl konkrétní výsledek v podobě vstupu společnosti Ray Service, a.s. do New Zealand Defence Industry Association (NZDIA), což otevírá nové možnosti spolupráce na novozélandském trhu.***

Ve dnech 6.–8. října 2026 se v australském Perthu uskutečnil Land Forces 2026, jedna z nejvýznamnějších akcí obranného a bezpečnostního průmyslu v indo-pacifickém regionu. Veletrh představuje klíčovou platformu pro setkávání představitelů obranného průmyslu, ozbrojených sil, vládních institucí, výzkumných organizací a zahraničních partnerů a patří mezi hlavní obranné výstavní akce pořádané v Austrálii.

Česká republika byla na veletrhu zastoupena národním stánkem v rámci projektu ekonomické diplomacie PROPED, na kterém se představilo celkem osm českých společností: MESIT, Ray Service, a.s., Prusa Research, ProLab Engineering, OPTOKON, a.s., DSS, U&C UAS a ELDIS Pardubice, s.r.o. České společnosti prezentovaly své technologie a řešení pro průmyslové, bezpečnostní a obranné aplikace a využily veletrh k navazování obchodních kontaktů s australskými i zahraničními partnery. Účast českých firem podpořila velvyslankyně České republiky v Austrálii Jana Tyrer, která během veletrhu absolvovala řadu jednání se zástupci českých společností, australských institucí i zahraničních partnerů.

Podle organizátorů se letošního ročníku zúčastnilo přibližně 1 000 vystavovatelů z 60 zemí světa. Veletrh tak znovu potvrdil význam Austrálie jako perspektivního trhu pro vyspělé technologie a průmyslovou spolupráci. Současně poskytl českým společnostem příležitost prezentovat své schopnosti a navázat kontakty nejen s australskými partnery, ale také se zástupci firem a institucí z dalších zemí indo-pacifického regionu.

Během veletrhu proběhla řada jednání s představiteli australské federální i státní správy, průmyslových sdružení a soukromého sektoru. Česká delegace se zúčastnila programu připraveného organizací Defence West, která podporuje rozvoj obranného průmyslu, inovací a zapojování místních podniků do národních i mezinárodních dodavatelských řetězců ve státě Západní Austrálie.

Významnou součástí programu byla také setkání se zástupci průmyslu a obchodních organizací působících v Západní Austrálii. Diskutovány byly možnosti dalšího rozvoje česko-australské spolupráce, zapojování českých firem do dodavatelských řetězců, technologická spolupráce i příležitosti vyplývající z pokračující modernizace australských obranných schopností.

Český stánek navštívili také nový velvyslanec Evropské unie v Austrálii a velvyslanec Ukrajiny v Austrálii. Návštěvy potvrdily zájem mezinárodních partnerů o české technologie a přítomnost českých firem na australském trhu.

Konkrétním výsledkem veletrhu byl úspěch společnosti Ray Service, a.s., která se během akce stala historicky první českou firmou přijatou do New Zealand Defence Industry Association (NZDIA). Společnost uvedla, že toto členství otevírá nové možnosti spolupráce s novozélandskými partnery a posiluje její působení v regionu Austrálie a Oceánie. Současně se jí podařilo navázat nové kontakty a identifikovat perspektivní partnery pro další rozvoj aktivit na novozélandském trhu.

Účast českých společností na veletrhu potvrdila potenciál pro další rozvoj česko-australských vztahů v oblasti inovací, moderních technologií a průmyslových partnerství. Austrálie dlouhodobě investuje do modernizace svých obranných schopností a rozvoje domácí průmyslové základny, přičemž stále větší důraz je kladen na inovace, pokročilé technologie a mezinárodní průmyslovou spolupráci. Land Forces 2026 tak poskytl českým firmám příležitost dále rozvíjet své obchodní aktivity v Austrálii a současně posílit kontakty v širším regionu Indo-Pacifiku.

Tomáš Kadlec - ekonomický diplomat Velvyslanectví ČR v Canberře

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte **$99.99** přímo do **banky ANZ**,
na náš účet, **ale dejte nám vědět**!
BEJSAK :
BSB 012 030 Acc: 536002848
a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Dekujeme za Pomoc Novinám:

Marie Zivalova - $10.00

Josef Čech - $10.00

CO BUDE

Volume 6 Issue 023 (713) **MUSÍME SI POMÁHAT** **November– Listopad**

Katolické mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney Slovenská omša ve slovenskom kostole sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každú nedeľu o 11 hod. České mše svaté snad někdy budou.
Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159
Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnbost v 11, ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pouť) - podává se občerstvení - všichni vítáni
Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A'Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086,
Rezervace haly**: 0404 849 888** ;
Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00
Restaurace/bar otevřená o slavnostech
Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney , www.sokolsydney.com.

CzechoSlovak Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178;
E-mail committeecscc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148 , **02 9606 8703**
Restaurace otevřena:
• Sobota: 12:00–22:00 (živá hudba) a • Neděle: 12:00–15:00
Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů.

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaugham Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
Potrebné informácie nájdete na
slovakcommunitysydney.com alebo
info@slovakcommunitysydney.com alebo priamo na
m: 0473 847 619 o. Janusz Skotniczny SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglin Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181
Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs. klubu: http://www.csclubsa.com

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;
Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au
www.csklubqld.org.au
Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,
Informace: Mobil: 0497 344 377
polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley,Qld.,caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinator (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii (Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)
c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Starosta- Marek Pesina + sekretářka Hani Vodstrčil
Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod
Nedělní obědy nám nyní vaří Ivo de Pol. Cena za tři chody $35.- Data obedů 22.11., 20.12..2026
Rezervace nutná u V Sustek 0408088167
Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny. (Zuzana Vasich)
)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in Canberra and Region**,** Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.
otevreno prvni a treti sobotu v mesici od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.
6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016
President: Jitka Smith 0406 026 840
Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969
Email: CzechSlovakWA@hotmail.com
Web: www.CzechSlovakWA.org
KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program **Už není**

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109
www.4eb.org.au/~czech
Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie** kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.
Canbera rádio . 91.1 FM
Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahojradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedeľu od 19.00 do 20.00
SBS2 Frekvencie v hlavných mestách
FM **Adelaide** 106.3fm ; **Adelaide** Foothills 95.1fm
Brisbane 93.3fm ; **Canberra** 105.5fm
Darwin 100.9fm ; **Hobart** 105.7fm
Melbourne 93.1fm ; **Perth** 96.9fm
Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 15.listpadu Léta Páně 2026

CzechoSlovak Country Klub

Přišlo emailem dnes 4.listopadu a pouze v angličtině.



Pro Česko-slovenskou komunitu zde česky –

Valná hromada Československého Country klubu byla neděli 15. listopadu od 10:00



https://beseda.org.au/

Vydavatel: je zajímavé, že letos nikdo nikde, ba ani diplomatické zastoupení neoslavovalo 28. říjen – Vznik ČSR



Dnes 7.11 jsme se dověděli , že budou na Šumavě v Melbourne 14. listopadu Svatomartinské slavnosti.
Bude učinkovat divadlo KUK, pan Přemek Kunza bude provozovat živou hudbu, bude vystoupení Slovenské školy a paní Ivanka Jačářová bude příst na klovrátku.

Mikuláš bude v Československém klubu v Brisbane 5.12 od 10:0 do 15:00

Pokračování z první strany

Jejich případ je důležitý i pro obraz pražské expozitury: ukazuje, že KGB a StB dokázaly využít československé kádry nejen jako vykonavatele úkolů, ale i jako **sofistikované hluboké legendy**. Köcherovi byli jedním z mostů mezi pražskou a moskevskou analytikou a reálnými daty z Washingtonu.

Jak operovala expozitura: infiltrace, kompromitace, monitoring

KGB v Československu používala celý arzenál metod, které kombinovaly tradiční špionáž s psychologickým a technologickým inženýrstvím:

- **tichá infiltrace** akademických, vědeckých a mediálních oborů,
- **získávání osob s narušenou loajalitou** (kariérní frustrace, finanční problémy, ego, viny),
- **instalace pasivních odposlechů** do konstrukcí budov (parkety, duté zdi, radiátory, elektroinstalace),
- **vytváření kompromitujících materiálů** (komprobanky) pro pozdější vydírání nebo řízení,
- **vlivové operace** přes kulturu, film, literaturu, církev a exilové proudy,
- **zneužívání diplomatické imunity** k přepravě dokumentů, techniky a osob.

Rozhodovací fáze: 14.–27. listopad 1989

V období 14.–18. listopadu 1989 probíhala v Praze jednání mezi vedoucími představiteli československé kontrarozvědky (II. správa SNB) a vysokými důstojníky II. hlavní správy KGB v čele s Viktorem Gruškem. Jednalo se ve vile Federálního ministerstva vnitra v pražském Břevnově a výsledkem měl být aktualizovaný protokol o společném postupu proti západním zpravodajským službám a „ideodiverzním centrům“ na období 1989–1995.

Paralelně s probíhajícími schůzkami došlo 17. listopadu 1989 k násilnému rozehnání studentské demonstrace na Národní třídě. Sovětská delegace opustila Prahu 18. listopadu leteckou linkou do Moskvy. S postupným růstem demonstrací, vznikem Občanského fóra a veřejným tlakem začala i uvnitř StB diskuse o možném zhroucení režimu. Zlomem se stala generální stávka 27. listopadu 1989, která ukázala, že většina veřejnosti stojí proti vládě i bezpečnostnímu aparátu.

Skartace: tři etapy ničení dokumentů

Proces ničení dokumentace StB probíhal v období listopad–prosinec 1989 ve třech samostatných etapách. První z nich byla „živelná skartace“ mezi 17. listopadem a 1. prosincem 1989, kdy některé útvary ničily spisy na vlastní iniciativu. Docházelo k pálení v kotelnách, drcení materiálů přímo v trezorových místnostech nebo k likvidaci mimo standardní postupy, bez centrální evidence.

Druhá etapa proběhla po 1. prosinci 1989. Ministr vnitra František Kincl byl hospitalizován a řízení resortu převzal první náměstek Alojz Lorenc. Ten zadal přípravu stanoviska, podle něhož měly být z archivů a operativních svazků zachovány pouze minimální identifikační části a ostatní dokumenty měly být fyzicky zlikvidovány. Historici tuto část označují jako „skartaci generála Lorence“, i když formální podpis nese náměstek Otta Sedlák. Navenek to působilo „úklidově“, ve skutečnosti to znamenalo systematické přestřižení informačních vazeb do minulosti.

Třetí fázi představovalo zastavení skartací 8. prosince 1989 po jmenování nového ministra vnitra Františka Pince. Ačkoli bylo ničení dokumentů úředně zastaveno, na mnoha regionálních pracovištích pokračovalo i po tomto datu – často ve zrychleném režimu a s improvizovanými metodami.

Stažení sovětských poradců a uzavírání expozitury KGB

Sověti udržovali při československém ministerstvu vnitra dlouhodobě působící aparát oficiálních i neoficiálních poradců. V období po 17. listopadu začalo jejich stažení probíhat bez veřejného oznámení. Podle řady svědectví opustila část sovětských poradců budovy ministerstva vnitra ještě před generální stávkou 27. listopadu 1989. To představovalo faktický počátek konce činnosti expozitury KGB v Praze.

Současně došlo k převozu části citlivé spisové dokumentace do objektů sovětské armády na území Československa. Tyto objekty byly po celé období studené války považovány za mimořádně chráněný prostor sovětského velení a bylo možné odtud materiály převézt přímo do SSSR bez zásahu československých orgánů. Jiná část dokumentů byla naopak zničena na místě – pálením, drcením nebo tzv. „mokrými metodami“ (chemické rozpuštění).

„Noc vytrhaných parket“ – operace “Zmizelé stopy”

Podle svědectví, které koluje mezi bývalými členy bezpečnostního aparátu a které přisuzují přímo Alojzi Lorencovi, došlo v listopadu 1989 v jedné z pražských kanceláří využívaných sovětskými operativci k **okamžitému nočnímu vyklizení**. Zmizely:

- světelné spínače, zásuvky a pojistkové skříně,
- veškerý nábytek bez ponechání stop,
- část elektroinstalačního vedení ve zdech,
- **dřevěné parkety až na betonové lože**.

Hypotéza je jednoduchá: pod parketami a v okolí elektroinstalace byla vedena kabeláž a mohla být instalována odposlechová technika. Vytrháním podlahy a odstraněním viditelných prvků elektroinstalace se minimalizovala šance, že nová moc odhalí rozsah a technologickou úroveň sovětského sledování. Beton působí jako „čistá deska“ – akusticky i opticky.

Rekonstrukce událostí 17. listopadu 1989: den, který spustil dominový efekt

Následující časová osa kombinuje ověřené události, služební záznamy, mediální výstupy, pozdější výpovědi účastníků a analytickou rekonstrukci. Slouží k ilustraci dynamiky dne, který se stal historickým zlomem nejen politicky, ale i zpravodajsky.

07:00–08:30 (Praha, různé lokality)
Probíhají standardní operativní hlášení StB směrem k centrálním pracovištím. Podle pozdějších výpovědí se překvapivě neobjevují zvýšené poplachové signály, ačkoliv existují informace o chystané demonstraci. Atmosféra je spíše „*pozorovací*“ než „*zákroková*“.

09:00–10:30 (FMV Praha)
Přicházejí první fragmentární zprávy o vyšším očekávaném počtu účastníků studentského pochodu. Zpravodajský aparát neaktivuje krizový protokol, což naznačuje, že prioritní variantou dne je scénář „*kontrolovaného uvolnění*“.

11:00–12:00 (Vyšehrad)
Probíhá pietní část akce. Podle některých pamětníků se ve skupinách mezi studenty pohybují neidentifikované osoby, jejichž identita nebyla nikdy oficiálně doložena. Později se objevují spekulace o přítomnosti provokativně zasazených agentů nejen II. Správy, ale i expozitury KGB.

12:30–13:30 (Trasa Vyšehrad–Albertov)
Pochod se přesouvá. Atmosféra je klidná, vlajky, transparenty, zpěv. Monitorovací týmy StB nepodávají urgentní status. Část vedení aparátu to čte jako signál, že průběh je zvládnutelný beze změny režimu.

14:00–15:30 (Albertov)
Formálně povolené shromáždění probíhá bez incidentů. V záznamech nejsou indicie o nasazení „*ostré varianty*“ zásahu. Zpětně to vyvolává otázku, kdy a kde se vlastně rozhodlo o pozdějším násilném uzavření průvodu.

16:00–17:00 (Albertov–Národní třída)
Pochod se přesouvá směrem k centru. Objevují se spontánní hesla, ale i organizovanější bloky lidí, které některým svědkům připomínají „*navigované segmenty*“. Nelze vyloučit přítomnost agentů, kteří měli za úkol udržet dav v pohybu přesně požadovanou trasou.

18:00–19:10 (Národní třída – uzávěra)
Dochází k zablokování ulice pořádkovými složkami. Konfigurace uzávěry je neobvyklá: dav je sevřen mezi dvěma liniemi, bez reálného únikového koridoru. Z hlediska klasické „*bezpečnostní logiky*“ to nedává smysl – vytváří se uzavřená past, v níž stačí malý impuls k masové panice. *Casus belli* pro vyvolání státního převratu je tady. Je to neuvěřitelné, ale u studentů, kteří podle výpovědí prý neměli v plánu z piety u hrobu Jana Opletala na Albertově jít na žádnou demonstraci, a pro pochod na nábřeží Vltavy a k zahnutí na Národní třídu se prý rozhodli spontánně, se najednou objevily v davu transparenty s hesly proti režimu. Ani tuto záhadu dodnes nikdo nevysvětlil.

19:20–19:45 (Zásah)
Dochází ke stlačení účastníků směrem k uzávěře a k fyzickým střetům. Dodnes není jednoznačně doloženo, kdo přesně vydal příkaz k takto vedenému zákroku. Objevují se interpretace, že jde o *„nepřiřazený příkazový okruh“* – rozkaz, který přišel, ale žádný z vrcholných aktérů se k němu dodatečně nehlásí.

20:00–21:00 (Informace odcházejí ven)
Zprávy se rychle šíří do státních médií. Nezávislé zdroje se objevují výrazně rychleji než v předchozích protestních akcích. Podle některých analytiků to naznačuje, že v informačním prostoru byly **otevřeny státní kanály, které jindy bývaly hermeticky uzavřené** – mohlo jít o vědomé „*povolení ventilu*“.

22:00–23:00 (FMV a StB – interní jednání)
Probíhají uzavřená jednání velitelů. Objevují se dvě paralelní linie: část aparátu chce „*ukázat sílu*“, jiná část včetně Lorence preferuje utlumení eskalace. V záznamech se neobjevují přípravy na masové zatýkání či další násilné akce – to je v kontrastu s logikou klasického represivního státu.

23:30–00:30 (vyšší aparát)
Podle některých svědectví odcházejí první **neformální signály k přípravě skartací** a k tomu, aby se StB „*nestavěla do cesty*“ politickým změnám. Pokyny přichází od expozitury KGB v Praze. Zpravodajsky to působí jako vědomé rozhodnutí nepoužít plný represivní potenciál a místo toho otevřít cestu k rychlé delegitimizaci režimu.

Svědectví Miloše Jakeše o řízení převratu 17. listopadu a o roli KGB a Moskvy

Bývalý generální tajemník ÚV KSČ **Miloš Jakeš** ve svých pozdních rozhovorech opakovaně odmítal interpretaci listopadu 1989 jako „*spontánní sametové revoluce zdola*“. Tvrdil, že strana „*neměla v roce 1989 vyklízet pozice*“ a že proces změny režimu byl podle něj řízen „*zvenčí*“ – včetně tlaku ze strany sovětského vedení Michaila Gorbačova. V rozhovorech mluvil o „*zradě*“ uvnitř vlastního aparátu a o tom, že se část vedení přizpůsobila novému směru, aniž by o tom informovala vlastní základnu. Níže je zásadní přepis citace Miloše Jakeše z přednášky **[1]**, kterou zorganizoval dne 24. listopadu 2016 Obvodní výbor KSČM Praha 3:

Jakeš: Chtěl bych říct tolik, že to základní je, že vlastně strana (*pozn. KSČ*) se porazila sama. A porazila se i s pomocí Sovětského svazu. Ne jako země, ne jako lidu, ale některých jejích vedoucích funkcionářů, včetně Gorbačova. Řeknu proč. V čem byl naše náš základní problém? My jsme

nepočítali s vnitřním nepřítelem a vnitřní nepřítel je vždycky nejnebezpečnější, vždycky nejnebezpečnější. No a vyskytli se lidé, kteří si vzali za cíl svrhnout stávající vedení strany. Kdo to bylo za lidí? Kdo to byl tito lidé? Byl to především Hegenbart, byl to člen UV a první náměstek, šéf státní bezpečnosti generál Lorenc. Byl to Mohorita, předseda Svazu mládeže, který sehrávaly hlavní špinavou úlohu. Ta špinavá úloha spočívá v tom, že se rozhodli zneužít sedmnáctý listopad k provedení státního převratu.

Samozřejmě tomu státnímu převratu předcházel převrat ve straně, poněvadž bez toho by bylo těžko ten státní převrat uskutečnit tak, jak uskutečněn, uskutečněn byl. No ten (Rudolf) Hegenbart na svých webových stránkách už zveřejnil, že toto vedení bylo tehdy třeba odstranit, že se využije k tomu **zasedání, které mělo být kolem 10. prosince 89.** Tam je Den lidských práv a že tato opozice, on s dalšími, zorganizují okružení Pražského hradu a budou trvat, dokud nebo dokud nerezignuje vedení strany a neodejdou. No a samozřejmě naráz se oslavoval Mezinárodní den studentů. A ne kdejaký den, ale padesáté výročí, tedy veliká vzpomínka, která má obsah, která je důležitá.

A tak bylo rozhodnuto zorganizovat ten převrat dřív, už v listopadu, tyto oslavy nebo vzpomínky. Předsednictvo to projednalo, dalo plnou podporu organizátorům a dostalo záruky od nich, že prostě to povedou tak, aby nedošlo k žádným problémům politicky. Současně jsme tvrdě řekli vedení ministerstva vnitra, že nesmí proti této demonstraci, pokud vznikne demonstrace, nesmí proti ní zasáhnout. Neničí nic, jako nezapalují budovy a já nevím co. A že prostě.

A vedení ministerstva to vzalo na vědomí a souhlasilo s tím, souhlasilo s tím, de facto. No za mě, za mnou přišel v pondělí ráno nebo ne v pondělí, ale sedmnáctýho ráno ministr Kincl, ministr vnitra s tím, aby mi řekl a znovu informoval, jak bude bezpečnost postupovat, o co se bude starat, čemu bude věnovat pozornost, že on jede do Ostravy, že ho zastoupí generál Lorenc a že jako tedy nemám mít obavy, že by se něco mohlo stát.

17. listopad vymyslela StB a KGB

Odjel. No a byl pátek. Odjelo se na Orlik a někteří jeli na Orlik. Někteří doma zůstali a tak dále. Sobota. No a mně volal Generál Lorenc, že je po všem, že sice tam došlo k nějakým menším potyčkám, že všechno je v pořádku, že odjíždí do Bratislavy. No tak šéf státní bezpečnosti, přece nemůžu mu nevěřit. Že jo? Ale pak dochází jiný zprávy, který jsou v rozporu s tím. A tak dál. No a ukazuje se, že tam došlo k srážce, že byli raněni a že není ale pravda, že tam je zabitý. **Celý ten akt bych řekl, vymyslela státní bezpečnost za podpory KGB**.

A ta státní bezpečnost prostě dostala pravděpodobně od toho Hegenbarta a dalších úkol, aby za první se sledovala ten průvod a pomáhala organizovat. To organizování spočívala i v tom, že tak jak byli rozdělení do toho průvodu, vykřikovali protivládní hesla a druzí se rychle připojovali a současně dovedli tam na tu Národní třídu ten průvod. No, vyzvali je asi dvacetkrát, nešli pryč, no, došlo tam k těm potyčkám a vyšla zpráva, že je mrtvý student. To všechno bylo přesně zorganizovaný, aby lidi dostali do ulic, aby prostě se lidi postavili proti straně a mohl být proveden ten převrat.

Oni to zorganizovali takhle. Poslouchal jsem kdysi v rozhlase rozhovor s tím Šmídem a současně s generálem Lorencem. Lorenc to nějak tak odbyl, vysílali to v tom rozhlase, náhodně jsem to zapnul. No a začal mluvit Šmíd a Šmíd říká: **"*Ano, za první měli jsme za úkol, byli jsme rozestavěni v tom průvodu po celé délce, tak po padesáti metrech, abysme dirigovali ten průvod i tu i to zvolávání, jo, proti, proti vládě, proti straně. To za první. No a za druhý abysme je dovedli na tu Národní třídu, ten průvod. Všechno to měli takto domluvený.*"** No a my samozřejmě při svým postupu a rozhodování, tohle jsme vůbec neznali.

My jsme se to prostě nedověděli. No ono není co říct, když to všechno organizovala stát, vedení státní bezpečnosti, který mělo nás informovat o všem, chránit republiku, chránit ústavu a tak dál a tak dál. My se dává do spolku s někým jinýmu. No a to všechno ovlivnilo náš postup a postoj. Problémů bylo plno. Za prví zklamal, zklamaly sdělovací prostředky. Daly se většinou na stranu kontrarevoluce, že jo. Byly neřešitelné, neřešitelný. Dokonce tam byla situace, že prostě normální zaměstnanci, ani ne redaktoři, rozhodovali, co se vysílat bude a nebude. Prostě co se smí a nesmí. My jsme dokonce připravovali z armády celý obsazení televize, mám na mysli obsazení odborníkama, aby ta televize mohla dál fungovat, protože jsme se báli, že ti technici to zlikvidují, že to vypnou všechno a znemožní to vysílání vůbec.

Média státu okamžitě přešla na stranu státního převratu pár hodin po skončení demonstrace 17. listopadu

Takové tam byly poměry. Tedy ten tisk se většinou a ty sdělovací prostředky daly na stranu kontrarevoluce. V tom byl velký problém prostě toto zvládnout. Dá se říct, že se to zvládnout nepodařilo, nepodařilo. Oni si tam ten vliv udrželi přes všechna opatření, který my jsme udělali. No a teď jsme stáli před řešením toho problému, že jo? Všechno se to vrhlo proti straně. **Parlament zřídil vládní komisi nebo parlamentní komisi pro vyšetření událostí. Cílem tý komise nebylo nic jinýho, než oznámit lidu, že nevůle lidu se stranou a s vládou prostě rozhodla.** Vůbec to nebyla pravda v tomto smyslu, ale to chtěla ta komise dokázat.

Ne zjistit skutečně, jak to bylo, ale mohla, a to taky udělala, že ohlásila, že do-že jde o vzedmutí lidu, který srazil prostě komunistickou diktaturu a tak dál, jak o tom mluvili a jak to bylo přijímáno. Tak my teď jsme byli v situaci, že…Jaký závěry z toho udělat? Kdo je ten viník, že se to tak stalo? My jsme to nevěděli, tohle. No tak byly diskuze kolem toho, poněvadž kdybysme věděli, no tak ho zavřem okamžitě toho generála Lawrence a prostě máme se o co opřít. Můžeme do toho, do těch sdělovacích prostředků, máme fakta v ruce, a proto jsme byli, bych řekl, takoví nejistí, co udělat. Ono tu bezpečnost jít zkritizovat totálně. A co když zítra bude ještě hůř?

Ten proces byl takový. Takže to nám vzalo možnosti táhle skutečnost nějak organizovaně tady postupovat. No teď jsme to chtěli dovést do konce. Ovšem vznikly tlaky, tlaky lidí. Mnozí z nich měli velký ambice, viděli příležitost dostat se vejš. Tlaky lidí prostě, kteří jako chtěli, aby byl svolán ústřední výbor. Já řeknu otevřeně, byl jsem proti, poněvadž jsem věděl, že tam nikdo nic nevyřeší, že se tam bude hádat a že bude nanejvýš řešit kádry a tím to všechno zhasne, že musíme to provést předsednictvu strany. Všechny ty operace, který jsou nutný, abychom ten postup tý kontrarevoluce zastavili.

Bohužel se to nepodařilo a čtyřiadvacátého (listopadu 1989) se konalo to zasedání Ústředního výboru, kde my jsme rezignovali, kdy prostě jsme byli podrobeni ostré kritice, organizované kritice, bych řekl. Většinou vystupovali členové Ústředního výboru z Prahy a ostře napadali vedení strany, ostře proti němu vystupovali, včetně Kapka a dalších. Prostě to byl hlavní, hlavní, bych řekl tah těch kritiků. A samozřejmě to zasedání splnilo ten úkol, který ten Hegenbart a další sledovali. Předsednictvo rezignovalo, tedy vedení strany. Bylo zvoleno nové vedení nebo doplněno vedení? Doplněno vedení.

No a začalo jednání s opozicí, tedy s Občanským fórem, které se ustavilo. Okamžitě se ustavilo po sedmnáctým listopadu, tedy kolem dvacátého listopadu, se ustavilo a byli tou rozhodující úlohu v tom pohybu společenství začali udávat herci a studenti. Vzniklo, jak jsem říkal, Občanské fórum. No a na této platformě začali bojovat tedy proti Komunistické straně a změnám těch poměrů. Byla to veliká chyba, že se prostě to jednání udělalo, poněvadž já myslím, že to řešení vzít na sebe odpovědnost prostě a rozhodnout ty věci, že bylo reálný, bylo reálný. Neznamená to, že by to bylo úspěšný, ale za pokus to stálo. A toto vlastně jsme rozložili vedení. Ani jeden, co asi tři tam zůstali.

Rozval strany i lidového státu měl neuvěřitelnou rychlost

Pokud tam nezůstali, tak byli vyloučeni na mimořádném sjezdu ze strany. No a v těchto troskách se to nalézalo ve vedení. No a jak skončilo to zasedání, všichni víte. Jak už jsem říkal, odstoupilo celé vedení strany, všichni členové předsednictva, všichni tajemníci ústředního výboru. A když jsme tam o tom diskutovali, tak zůstal vlastně jsem já a Husár, který jako pokusit se bojovat dál. Druzí řekli ne, rezignovat. Tak jsem šel ke stolku a oznámil jsem toto přání, toto rozhodnutí většiny, že rezignuje. Tim samozřejmě to bylo pro ně obrovský vítězství, obrovský vítězství.

Byli tam navolení lidi, kteří byli výborní jako komunisté, ale v takové v tento moment prostě nebyli nikdy v čele takových orgánů a neřešili prostě celostátní, celostátní problémy. Tak to byl vlastně celý výsledek. No a teď co potom? Co potom? Co dělat? Bylo ustaveno tedy nové vedení. Zahájili jednání s opozicí, samozřejmě na všech frontách ustupovali. Chtěli se ukázat jako přátelští, dobří, že chtěli spolupracovat a tak dál. No a k tomu bych ještě uvedl toto, že- prostě v té době jako byly poměry takový, že prostě nebylo možné. Nebylo možné reagovat na ty potřeby tak, tak, jak jsme měli v plánu. My jsme rozhodli svolat za vola– povolat do Prahy pět tisíc milicionářů. Ti lidé přijížděli v noci ve dvanáct nebo půl jedny mi volá telefon a přijíždí náčelník lidových milicí. Tedy bylo rozhodnuto, že ty lidové milice ráno přijedou.

Předtím to bylo rozhodnuto všechno na předsednictvu strany a ty milice se daly na pochod v republice. O půlnoci mě volá ten, ten náčelník lidových milicí, že Praha je odmítá přijmout. Říkám, kdo to je Praha? Říká vedení strany. Co mám dělat? No odpovídám. Přemýšlím o tom, že jo. Takové, říkám, víš co? Tak ti, co jsou na cestě, nechť přijedou a zaujmou pozice, kde mají. Ti, kteří nevyjeli, ať zatím nevyjíždí. Když je Praha nechce, musíme ty věci projednat. To byl velký, velká, velký prostě velká porážka. Toto.

A ta porážka ještě se zdokonalila tím, že je zasedání Národní fronty. Já mu předsedám a přichází znovu náčelník, náčelník prostě lidových milicí a říká mi soudruhu Jakeši, prostě Praha žádá, aby okamžitě lidové milice odjely z Prahy. Co dělat? Poradit se někým a tak dál. Složitý. Ráno je, nikoho člověk nesežene, ne tak. No tak nakonec po konzultaci jsme tomu vyhověli, poněvadž bojovat proti Praze a současně proti reakci, to nešlo. To nešlo. No, zjišťoval jsem, proč. Oni si udělali na to takový zdůvodnění, že by, až budou nasazeni ty milicionáři před ty školy, ministerstva a tak dál, že jo? Poněvadž demonstrovat tu sílu, že se chceme bránit, že prostě neprojdou jen tak, jak si myslí, že neutečem od toho. No tak prostě tohle padlo. Oni viděli naši absolutní slabost. A Praha to zdůvodnila dodatečně pak, že se báli, že by, že by mohlo dojít k občanské válce.

Milicím bylo pučisty uvnitř ÚV KSČ zabráněno vstoupit do Prahy

Dobře, bát se mohli, ale měli plnit příkazy, rozhodnutí předsednictva strany a ne jednat po svém. To nás strašně zaskočilo a dalo zbraně do rukou i opozici, všem těm nepřátelům. Je třeba vidět jedno, že nikde nic nebylo po celé zemi, jen v Praze byly ty demonstrace. Na vesnici a venku tam byli až tehdy, až když rozhodli, že se rozpustí JZD a můžou si vzít svý podíly domů. Do tý doby se tam nic nehlo. Vždyť byl sjezd, sjezd zemědělců, tedy družstevníků, který byl bojový. No, kde prostě bojovali za režim, za stranu.

Proběhl dobře v Paláci kultury, už v těchto dnech za této situace. No a to všechno, tohleto vedlo, bych řekl, tomu zhroucení toho odporu. Přišli za mnou také vojáci vedeni náčelníkem vedení, ministrem národní obrany Václavíkem.Říkám: "*Přišli? Co, co, co máte?*" Říká: "*Jako armáda. Naší povinností je chránit socialismus. Jsme k dispozici, jsme připraveni*." No říkám: "*No to je dobrý, za to moc děkuju, ale to musí projednat vedení strany*." Ovšem v důsledku toho rozvoje tý situace vedení strany se k tomu nedostalo, k tomu, aby to projednalo. Samozřejmě my jsme nechtěli zakročit, bych řekl armádou a bezpečností. My jsme nechtěli vyvolat nějaký srážky a tak dál a tak dál. Byla to složitá doba, poněvadž těch, kteří sympatizovali s tím občanským fórem, byli statisíce. Zblbli lidi prostě.

Revoluce řízená ze sídla ÚV KSČ, které odstavilo Jakeše

Já si pamatuju v parlamentě poslankyně křičely, naši poslankyně, členky strany křičí– "*Vy, naše děti!*" No, tak se tam lezly ty jejich děti, no někam. "*Vy, naše děti!*" Všechno se to otáčelo proti, jako by měli právo ti kontrarevolucionáři, aby tady té zemi dělali pořádek. Takže ta nálada nebyla dobrá v celé té straně, v celé té straně. A to zasedání Ústředního výboru čtyřiadvacátýho, který vlastně splnilo ten cíl toho Hegenbart a dalších, to je svrhnout vedení strany, byl dosažen, byl dosažen. A strana se začala rozkládat.

No a k tomu do této situace přichází mimořádný sjezd strany, který se konal za účasti dřív zvolených delegátů. No a tento sjezd dovršil, dovršil bych řekl tu tragédii. Poněvadž tento sjezd, kde se dostali ke slovu i Občanské fórum komunistů, který vzniklo, který taky bojovalo proti straně a byli tam vysocí funkcionáři, jeho členové, no tak prostě, co řekl ten sjezd? Odsoudil minulost, odsoudil socialismus, přihlásil se k Socialistické internacionále a její ideologii. Omluvil se všemu lidu za příkoří, který mu činili x let komunisti a komunistická strana a tak dál. A co následovalo? Že statisíce komunistů opustilo během čtrnácti dnů stranu.

Statisíce komunistů, kteří byli předtím ochotni zejména na tom venkově bojovat, bránit se. Tedy, co to bylo? Byla to zrada jednotlivců, která umožnila tento postup, prostě. Já neříkám, že k tomu třeba by nedošlo taky, ale došlo k tomu za okolností nepřijatelných, nepřijatelných, kdy vlastně pár lidí kolem vedení strany bojovalo za likvidaci, vlastně za rozložení vedení a vlastně likvidaci tý strany. Tedy v tomto smyslu hrály, hrála úlohu i bych řekl, hrála úlohu i touha jednotlivců zmocnit se toho vedení a být v čele. To se ukázalo právě i na tom zasedání ústředního výboru. No samozřejmě, potom začaly zlé doby. Byl přijat ten protikomunistický zákon. Strana byla prohlášena za zločineckou organizaci zákonem a nevím, co všechno. To znáte. To nechci rozšiřovat.

Instalace "Vašíka" do funkce prezidenta komunistickými poslanci v prosinci 1989

To už se dělo všechno, bych řekl, na veřejném fóru a ne někde jako v tajnosti, ne někde v tajnosti. No a výsledek byl, že byla nová vláda, jo ještě. Začal boj o prezidenta. Ještě měla strana šanci v tu dobu. Samozřejmě ta opozice navrhla Havla jednoznačně. No a strana měla možnost navrhnout Adamce. Měla možnost. Ale poměry ve straně byly takový, že už byli tak rozhádaní, že prostě nesouhlasili, aby Adamec byl prezidentem. Zase, když vezmete tu dobu a k té době, kdyby byl tím prezidentem, tak třeba by to všechno nezměnil, ale něco mohl v pozitivním směru. Nebyl by to Havel, prostě nebyl by to Havel. Samozřejmě prezidentem chtěl bejt taky Dubček. Takže všechno bych řekl, to bylo uzavřeno tím, že Občanské fórum začalo tady vládnout. Samozřejmě strana byla při tom, měla členy v parlamentu a tak dál a tak dál.

No a pokračoval proces toho rozpadu strany i likvidace socialismu. Havel byl zvolen, byl zvolen za aktivní podpory Čalfy, nového předsedy vlády, který mimo jiné zamával, dával pokyn, aby všichni úředníci, pokud chtějí zůstat, zahodili ihned legitimaci (KSČ). Tak tam byly koše, do kterých ty legitimace se házely. No, takže to skončilo de facto plnou porážkou, plným rozkladem. Samozřejmě má na tom vliv podíl i ta sovětská přestavba i zájem Sovětského svazu. Poslední jednání Gorbačova s Bushem bylo na Maltě. Říká se, že toto zasedání na té Maltě, na té, na tom ostrově bylo podmíněno ze strany Bushem tím, že ve všech socialistických zemích skončí existující vlády a budou tam noví. **A o to se ten Gorbačov spolu postaral, spolu postaral. Jinak ten Bush by na tu Maltu nepřijel. Tento úkol byl splněn.** Tedy vše to proběhlo i za asistence Sovětského svazu.

Některý zajímavosti. Prostě důležitý moment bylo zasedání politickýho poradního výboru Varšavské smlouvy, který se konalo v Bukurešti v měsíci červnu. A. Projednalo situaci a stav. Gorbačov už byl někde jinde, někde už byly provedený ty převraty. V Polsku už byla vláda nově zvolená sice komunistickou účastí, ale komunisté prostě nevyhráli volby. No a jinde to běželo taky. My jsme vlastně byli předposlední. Před námi byla už NDR. A teď tedy pár slov k té NDR.

Události, ke kterým došlo v NDR při oslavách 50. výročí vzniku republiky

Na té, poněvadž to bylo padesát let existence NDR, tak tam byli přítomni všichni generální tajemníci těch socialistických zemí evropských, tedy evropský. Byl tam samozřejmě Gorbačov a další. Když jsem tam přiletěl, tak mi šofér, ne šofér, ale známý, který dělal ve…, ještě za doby, kdy jsem tam dělal já, řekl: "*Tak u nás už je to vyřešený, tak Honecker bude rezignovat na obě funkce. Ty funkce převezme Grenz. Je to všechno dohodnutý s Gorbačovem a prostě vstoupí to v platnost*." Já říkám: "*No, nevím, jestli děláte dobře*." Já tedy říkám, že děláte špatně. Dojeli jsme tam a došlo k tomu slavnostnímu zasedání. No, na tom zasedání měl hlavní referát Honecker. Je to výročí. Co dělal? Hodnotil pozitiva a připomínal nedostatky.

Sedím vedle Gorbačova, ten mi říká: "*Po čemu o tom govorit?*" Já říkám: "*Je godovščina (výročí), tak mluví o tom, jaký mají výsledky a tak dál. Tak jak je to na sjezdech zvykem*." Mávl rukou. Pak jsme šli na vojenskou přehlídku. Zase stojím vedle něj a zas říká: "*A po čemu je to?*" Říkám mu znovu: "*A kagdá u vás godovščina, u vás niet parád, vojennyj parád? Da?*" No, prostě už ho všechno rozčilovalo. Já řekl, už aby byl pryč. Ale teď se mi stalo toto. Po tom, po tom aktu o končení toho zasedání byla recepce v témže sále. Tak jsme vypadli na chvíli, abychom se tam vrátili. Já vyjdu a ke mně běží všichni ti generální tajemníci, co tam byli. Si říkám, no co? Co chtějí nebo co?

A oni říkají: "*Tovariš Jakeš, kagda budět vstreča (setkání)?*" A já říkám: "*Kakája vstreča?*" No tak říkám: "*Charášo, já půjdu za Gorbačovem.*" Tak jsem se sebral a šel jsem za tím Gorbačovem a říkám mu, že jako je tady žádost generálních tajemníků, aby bylo setkání s ním. No a nakonec, později jsem zjistil, že jsem tam musel být trapný. Totiž všichni věděli, že bude *vstreča,* jen já ne. V čem bylo? Janájev, pozdější účastník těch, toho, který chtěli svrhnout toho Gorbačova. No, tak mi říká prostě. Já to nevěděl. No tak jsem se dověděl toto pak, že ten Janájev, viceprezident Sovětského svazu, požádal Štěpána, aby objel všechny generální tajemníky a pomohl je přesvědčit, aby se jednání v Berlíně zúčastnili.

Vedení ÚV KSČ jednalo s velvyslanci zemí NATO již v září roku 1989

No, Štěpán to udělal, ale mně o tom neřekl ani slovo. Vzal letadlo, oblítl všechny. Tam je přijímali s vojeným parádem, jako nastoupená jednotka byla. Přijali ho všichni generální tajemníci a prostě dohodl s nimi, že přijedou. Totiž cíl toho Janájeva byl, že s pomocí a v důsledku těžké kritiky těch generálních tajemníků ty Go-Gorbačovovy politiky se ho podaří odstranit. No a já tedy nevěděl ani slovo. Proč mi to neřekl? To nevím a nikdy mi to neřekl. Když jsem se ho na to ptal, tak mi na to konkrétně odpověděl. Vyhověl přání Sovětů, který chtěli dobrou věc. Včas ho odstranit, toho Gorbačova. A nebyli sami dost silni na to, potřebovali nějakou podporu.

A ta podpora měla být ta porada, který budou naléhat, aby odešel, no. Takových záležitostí bylo víc. **Třeba v září roku 89, to jsem zjistil až v událostech v listopadu, že jsem zjistil, že byla porada Hegenbarta a slovenského Lenarta se všemi, se všemi velvyslanci NATO v Hotelu Paříž.** Nevěděl jsem o tom, že taková porada byla a dozvěděl jsem se to až v průběhu listopadových událostí, že to bylo v září. Tedy vidíte, jakou ti lidé hráli hru, prostě hráli hru. Hru snad za sebe? Nevím, za koho. Za sebe? Asi za sebe.

No a tím oslabovali tu stranu, řekl bych, zbavovali ji informovanosti, poněvadž státní bezpečnost je strašně důležitá z hlediska informovanosti. Když vám nic neřeknou, tak nemůžete reagovat, kdybyste reagovat měl. A tak dále. Tedy došlo, bych řekl, k rozkladu toho vedení strany a jeho celkovým odstraněním. Mě vyloučili čtvrtýho prosince (1989) ze strany a Štěpána taky.

-Jakeš-

Pozn. Textový záznam nebyl gramaticky upravován z přímé mluvené řeči

V obsáhlých rozhovorech z roku 2014 a 2016 Jakeš prohlásil, že listopad 1989 byl podle něj „zinscenován" a že v něm sehrála zásadní roli samotná Státní bezpečnost, nikoli disent. Události označoval za „vyklízení pozic řízené zvenčí", v němž se domácí bezpečnostní složky a politické vedení „zařizují podle Moskvy" a uvolňují prostor novému kurzu. Přímé zapojení KGB Jakeš výslovně nerozepisuje, ale jeho svědectví dokresluje prostředí, v němž se konec expozitury KGB v Praze odehrával paralelně s řízeným odchodem staré garnitury.

Citace Miloše Jakeše (listopad 2016)

Jakeš se k pozadí listopadu 1989 vrátil mimo jiné i v přednášce **[2]** a diskusi z listopadu 2016 s titulem „*Porážka socialismu v Československu pohledem někdejšího generálního tajemníka ÚV KSČ*." V čase kolem 50:00 minuty uvádí několik pozoruhodných tvrzení:

„*V roce 1989 už ve vnitřním vedení ÚV KSČ panovalo přesvědčení, že tento systém dál neobstojí – a to nejen z ekonomických důvodů, ale z důvodu mezinárodního tlaku. Ještě na oslavách narození NDR, kam přijel Gorbačov, padaly ve front řadě mezi sovětskými hosty i západními pozorovateli poznámky o tom, že režimy v blokové Evropě si musí ‚ústup učinit' – ne jako prohra, ale jako transformace*."

„***Pamatuji, že už v letech 1988–1989 několik členů ÚV sedělo v zahraničí – tajně – na jednáních s představiteli NATO a západními diplomaty***

. Byla to diskuze o tom, jakým způsobem přejít na tržní cestu, jak zachovat mocenský aparát, ale změnit ideologickou fasádu. Nešlo o spontánní převrat, šlo o dohodu o způsobu předání moci.“

Byl jsem svědkem toho, jak byly připraveny ‚výstupní scénáře‘ pro východní blok: buď tvrdý zásah, nebo řízené vyklizení pozic s nižším hlukem. Sovětské vedení v Moskvě dalo jasně najevo, že už nevidí v ČSSR roli jako frontovou pevnost – a že je lepší ponechat kontrolu druhé fázi, než riskovat ostrý konflikt.“

„*Řešili jsme v ÚV otázku: ‚Kdo bude držet složky?‘ A nejen složky, ale agentury, dokumentaci, archivy. Dostali jsme rozkaz připravit prostředí tak, aby bylo možné skartovat, ukrýt nebo převést citlivé záznamy – a to rychle. Když se to zpolitizovalo, nastala panika*.“

„*Když do Prahy přijel Gorbačov, nebyl to jen ceremoniál. Bylo to signální gesto. V budovách kolem sovětského velvyslanectví se mluvilo úplně jiným jazykem – ‚pomůžeme‘, ‚uvolníme‘, ‚budeme spolupracovat‘. Nikdo to tehdy nenazýval převrat, ale já v té chvíli věděl, že fronta je rozbitá*.“

Tyto citace jsou nedocenitelným pamětnickým svědectvím. Pro rekonstrukci role expozitury KGB a sovětského faktoru v listopadu 1989 jsou mimořádně zajímavé – ukazují, že část vedení KSČ vnímala změnu režimu jako součást širšího, předem rámovaného scénáře.

Časová osa působení a ukončení expozitury KGB v Československu

1945 – do Prahy a Bratislavy přicházejí první bezpečnostní „poradci“ NKVD, později KGB; vzniká základ dlouhodobé přítomnosti sovětských operátorů.
1948 – po únorovém převratu je definitivně zakotvena strukturální vazba mezi StB a KGB; oba aparáty fungují částečně jako jednotná síť.
1950–1967 – rozvoj operací proti exilu, Vatikánu, NATO, vědě, kultuře a akademické sféře. Rostou technické schopnosti odposlechů a infiltrace.
1968 – v Praze vzniká nelegální rezidentura KGB; v jejím čele působí Michael G. Kotov; probíhá předinvazní analýza vnitřní situace.
1970–1988 – éra normalizace; masivní výměna dat mezi KGB a StB, inovace infiltračních metod, zřizování dlouhodobých legend a agentur v zahraničí.
14.–18. listopad 1989 – jednání II. správy SNB a II. hlavní správy KGB v Praze; souběžně propukají studentské protesty.
18. listopad 1989 – sovětská delegace KGB narychlo odjíždí z Prahy; nepokračuje plánovaná operativní koordinace.
27. listopad 1989 – generální stávka; rozhodovací obrat StB; začínají první řízené skartace.
1.–8. prosinec 1989 – probíhá systematické ničení dokumentů ve více režimech (pálení, drcení, chemická neutralizace, odvoz vojenskou linkou).
prosinec 1989 – sovětští poradci opouštějí budovy ministerstva vnitra; končí jejich fyzická přítomnost v aparátu.
únor 1990 – formální zrušení StB a definitivní ukončení expozitury KGB; dokončeny personální, dokumentární i objektové změny.

Mapa klíčových objektů expozitury KGB a související infrastruktury

Praha 6 – Bubeneč (diplomatická zóna)

• Ulice Na Zátorce – sovětská diplomatická mise; prostor s vysokou koncentrací „poradenských“ a technických aktivit.
• Korunovační ulice – objekty spojené s velvyslanectvím a rezidenturou; možné technické zázemí.
• Pelléova, Rooseveltova a okolní vilová zástavba – potenciální konspirační a školící prostory s omezeným veřejným dohledem.

Praha 6 – Břevnov

• Vládní vila FMV – místo jednání československé II. správy SNB s delegací KGB v listopadu 1989.

Praha – širší centrum (Dejvice, okolí Stromovky)

• Konspirační byty a technicky upravené kanceláře; v některých z nich podle pamětníků proběhlo „vytrhání parket“ při nočním vyklízení.

Karlovy Vary

• Lázeňská infrastruktura využívaná pro setkání s cíli ze SRN a NATO; „společenské výslechové prostředí“.

Bratislava

• Objekt plánovaný pro americký konzulát – Lorenc uváděl případ podlah s instalovanými mikrofony pod parketami jako modelovou ukázku „*podlahového*“ odposlechu.

Objekty sovětské armády na území ČSSR

• Pravděpodobné tranzitní uzly pro převoz nebo skartaci dokumentů a techniky v závěrečné fázi roku 1989.

Krycí firmy, podniky a organizace využívané pro činnost KGB a StB

Krycí firmy nejsou jen obchodní názvy. Jde o zpravodajské nástroje umožňující volný pohyb osob, technologií, financí, zboží, dokumentů a krytí diplomatických zásilek. Klíčovým účelem nebyl výdělek, ale přístup – do zahraničních trhů, institucí, laboratoří, univerzit a výzkumných center.

1) PZO – podniky zahraničního obchodu

- **Strojimport** – kontakty s Německem, Británií, Francií a USA; možné krytí rozvědných cest.
- **Motokov** – orientace na automobilový průmysl; snadný kontakt se západními inženýry a manažery.
- **Omnipol** – zbrojní export, letectví, radiotechnika; vysoký zájem KGB i GRU.
- **Technoexport** – stavební a technologické projekty v zahraničí (Afrika, Blízký východ, Asie).

2) „Nevinné“ kulturo-obchodní krytí

- **Čedok** – kontakt s turisty, hotely, konzuláty a letišti.
- **ČTK** – přístup k mezinárodním novinářským kanálům a filtraci informací.
- **Artia** – knihy, gramofony, software, licence; krytí pro výměnu dat a mikrofilmů.

3) Technická a telekomunikační síť

- **Tesla** – elektronika, radiotechnika, polovodiče; „přirozené“ prostředí pro zakrytý výzkum.
- **Vodní stavby, Metrostav** – přístup k podzemním inženýrským trasám a datovým tunelům.
- **Telekomunikační podniky MV** – maskování tzv. „*mrtvých linek*“ a přesměrovaných spojů.

4) Kulturní a ideologické krytí

- kulturní atašé velvyslanectví SSSR,
- jazykové školy a překladatelská centra,
- studentské a akademické výměnné programy.

Hypotetický model, o němž mluví řada pamětníků, popisuje tzv. *„trojúhelníkovou síť“* – diplomatické, obchodní a technické krytí. Pokud jeden článek selhal, další dva měly zabránit prolomení celé operace.

Psychologické profily hlavních aktérů

Psychologický profil generála Alojze Lorence

Lorenc nebyl typem „tvrdého velitele“ v sovětském pojetí. Lze ho spíše popsat jako **strategického analytika**, který si zakládal na kontrole informací, nikoli na teatrální moci. Měl schopnost hrát na více stran, ale jeho hlavním kompasem byla stabilita systému. V krizové fázi 1989 se zachoval jako člověk, který chrání strukturu (*archivy, kádry, vazby*), nikoli ideologii. To vysvětluje, proč zvolil cestu řízeného utlumení odporu a skrytého úklidu stop.

Psychologický profil Michaela G. Kotova

Kotov reprezentoval typ důstojníka, který ovládá *„neviditelné řemeslo“* – analytiku, koordinaci, přípravu scénářů. Neusiluje o viditelné zásluhy, ale o funkční výsledek. V profilu by šlo o člověka, který nepotřebuje politické uznání, ale přesné informace. Pro expozituru KGB v Praze to znamenalo, že její kroky byly promyšlené s ohledem na delší časovou osu a širší geopolitický rámec.

Psychologický profil Miloše Jakeše

Jakeš byl dlouhá léta vnímán jako bezbarvý stranický funkcionář bez charismatu. Z hlediska mocenské psychologie však představoval **prototyp absolutně loajálního aparátčíka**. Jeho víra v systém byla upřímná, ale rigidní. Právě to vedlo k paradoxu: v době, kdy se reálné řízení přesunulo jinam (*do bezpečnostního aparátu, do Moskvy, do zákulisních dohod*), zůstal v roli člověka, který sice formálně stojí v čele, ale fakticky je poslední, kdo se dozví, že hra se už hraje podle nových pravidel.

Konec expozitury KGB nebo začátek nové fáze?

Na přelomu let 1989–1990 byla expozitura KGB v Praze formálně ukončena, sovětští poradci odjeli, StB byla rozpuštěna a vznikaly nové bezpečnostní struktury. Archivní materiály byly zčásti zničeny, zčásti odvezeny a zčásti zachovány v torzovité podobě a v krabicích od *Chiquita* banánů, které se objevily koncem 90. let v kauze Františka Mrázka. To, co zůstalo, vytváří dnes mozaiku – s prázdnými místy, která lze doplnit jen pamětnickými svědectvími, logickou rekonstrukcí a komparací s jinými zeměmi bývalého východního bloku.

Zpravodajská zkušenost však varuje před jednoduchým závěrem „*skončila expozitura, skončil vliv“*. Struktura, která zmizí beze stopy, nebyla nutně zničena – mohla jen změnit tvar, krycí legendu, právní rámec a oficiální název. A hlavně – vázací akty nebyly nikdy zrušeny! V tomto smyslu je příběh expozitury KGB v Československu stále otevřený: To, co dnes vidíme v archivech, je jen ta část ledovce, kterou někdo zapomněl skartovat, odvézt nebo přepsat. *Hynku, Viléme, Pávku!*

https://pravyprostor.net/pravda-o-17-listopadu-1989-kterou-jste-jeste-necetli/

Američtí vědci zjistili, že křestní jméno má vliv na schopnost otěhotnět.
Tak například Jana má větší šanci než Karel.

Odešel Josef Mašín

Petr Blažek

V Santa Barbaře zemřela legenda protikomunistického odboje Josef Mašín. Narodil se 8. března 1932 v Praze jako druhé dítě Josefa Mašína a jeho ženy Zdeny, rozené Novákové. Bratr Ctirada a Zdeňky Mašínové. V roce 1945 byl Josef Mašín vyznamenán prezidentem Edvardem Benešem československou medailí Za chrabrost za „osobní statečnost v době války“. Po válce absolvoval internátní školu Koleje krále Jiřího z Poděbrad. Od roku 1950 pracoval v dělnických profesích.



Se svým bratrem a přáteli založil odbojovou protikomunistickou skupinu. V říjnu 1951 byl zatčen za přípravu ilegálního přechodu státních hranic. Propuštěn po dvou měsících pro nedostatek důkazů. V létě 1953 opět několik týdnů ve vazbě ze stejných důvodů. Společně se svým bratrem a přáteli v říjnu 1953 odešel do Západního Berlína a odtud do USA.

V letech 1953–1959 sloužil v americké armádě (poslední dva roky v posádce v Evropě). Po odchodu z armády podnikal v SRN a USA. Byl ženatý, měl dvě dcery, Barbaru a Sandru, kteří po něm převzali velmi úspěšnou firmu. Barbara Masin je autorkou knihy Gauntlet: five friends, 20,000 enemy troops, and the secret that could have changed the course of the Cold War (2006), která vyšla česky pod názvem Odkaz: pravdivý příběh bratří Mašínů (2005).

Josef Mašín je spoluautorem knihy Cesta na severozápad (2010, druhé vydání 2024). V roce 2005 byl Josef Mašín vyznamenán v Kanadě Cenou T. G. Masaryka a v roce 2008 čestnou plaketou předsedy vlády ČR Mirka Topolánka. V roce 2011 mu udělil ministr obrany Alexander Vondra Vyznamenání Zlaté lípy. Josef Mašín žil v Santa Barbaře (USA). Jeho příběh je připomenut v několika dokumentárních i hraných filmech či Památníku tří odbojů v Lošanech.

Měl jsem Pepu moc rád, přátelili jsme se. Byl to mimořádně otevřený člověk, velmi laskavý a současně měl vyhraněné názory na politiku. Z českých politiků si vážil hlavně Mirka Topolánka a Saši Vondry. Poprvé jsem ho viděl v Bratislavě na konferenci v roce 2004, kam ho pozval Ján Langoš. Viděli jsme se potom několikrát v Mnichově. S Olgou Bezděkovou jsme připravili především se Ctiradem Mašínem zmíněné vzpomínky Cesta na severozápad. Josef Mašín byl při přípravě také nápomocen, podobně jako při vzniku Památníku tří odbojů, který vznikl na místě rodného statku jeho otce. Věnoval tam několik předmětů do expozice. V roce 2017 jsme spolu a s Martinem Vadasem byli v Polsku na festivalu NNW, kde Josef Mašín dostal cenu z rukou mistopředsedy polské vlady. Viděli jsme se také v Evropském parlamentu v Bruselu, kde mu připravil Saša Vondra oslavu devadesátin. Byl jsem za Josefem také dvakrát v Kalifornii, naposledy letos na jaře, abych se rozloučil. Pepa byl dlouho vážně nemocný, ale držel se statečně. Jeli jsme s ním na hřbitov do Riverside, kde je pohřben jeho bratr. Na tomto místě bude uložena také urna s jeho popelem. Je to největší vojenský hřbitov v USA.

Pepa mi na rozloučenou dal pro Muzeum paměti XX. století vlajku USA, kterou byla při ukládání v Riverside čest jeho památce. Fotografie pana Mašína z roku 1932

Od kouzla ničícího mor k jevištní magii: Překvapivá historie slova Abracadabra .

Starověké kořeny magického slova.

V moderním světě je výraz „ Abracadabra “ spojován s magickými představeními a dětskými divadly, ale historie tohoto tajemného slova sahá až do starověku. Ve starověkém Římě bylo považováno za více než jen zábavný výkřik, ale za mocný magický nástroj schopný ovlivnit realitu.

Původ slova „ Abracadabra “ je zahalen tajemstvím a vědci navrhli několik teorií. Podle jedné z nich je termín odvozen z hebrejských slov „ ab, ben, ruach hakodeš “, která označují trojici Otce, Syna a Ducha svatého. Jiná teorie jej spojuje s magickým slovem „ abraxas “, jehož písmena v řecké numerologii se sčítají do 365 - počtu dní v roce.

Obzvláště zajímavá je aramejská verze jeho původu - z fráze „ Avra kadavra “. Právě tato starověká formule inspirovala autorku J. K. Rowlingovou k vytvoření smrtícího kouzla „ Avada Kedavra “ v sérii o Harrym Potterovi. Je pozoruhodné, že tato aramejská fráze byla původně používána k opačnému účelu - ne k ublížení, ale k léčení nemocí.

Léčebná magie a ochranné talismany.

Ve druhém století našeho letopočtu popsal římský učenec Serenus Sammonicus zvláštní způsob použití slova „ Abracadabra “ pro léčebné účely. Podle jeho pojednání „ Liber Medicinalis “ mělo být toto slovo napsáno na pergamen specifickým způsobem - ve tvaru trojúhelníku nebo pyramidy. Každý následující řádek obsahoval o jedno písmeno méně než předchozí, dokud nezůstalo pouze písmeno „ a “.

Ve středověké Evropě dosáhla víra v magickou sílu abrakadabry svého vrcholu. Lidé té doby, kteří nedokázali vysvětlit mnoho přírodních jevů a nemocí, viděli magický zásah v neznámém. Obyvatelstvo se hluboce bálo očarování, a tak se talismany s abrakadabrou používaly jak k léčbě neduhů, tak k ochraně před zlými kouzly.

Účinnost této metody léčby potvrzuje svědectví Evy Rimington Taylorové, která v 16. století psala o jistém Banesterovi, který údajně vyléčil 200 lidí z horečky pouhým zavěšením talismanu s „ Abracadabrou “ na krk.

Daniel Defoe ve svém díle Deník morového roku (1722) popsal, jak se lidé během epidemie spoléhali na různé pověrčivé praktiky: „ Lidé byli oklamáni... a nosili amulety, filtry, exorcistické obřady, amulety... jako by mor byl jen druhem posedlosti, před kterým by se dalo chránit kříži, znameními zvěrokruhu, papíry svázanými do uzlů a určitými slovy nebo čísly... zejména slovem Abrakadabra, psaným ve tvaru trojúhelníku nebo pyramidy. “ Bohužel, jak poznamenal Defoe, „ chudí lidé zjistili neúčinnost těchto věcí a mnoho z nich bylo později odvezeno v pohřebních vozech. “

Čarodějův arzenál: Od Alakazamu po Hokus Pocus.

Magický lexikon se neomezuje pouze na slovo „ Abracadabra “. Stejně známé kouzlo „ Alakazam “ má pravděpodobně arabské kořeny. Někteří badatelé ho spojují s arabským slovem „ Al Qasam “, což znamená „ přísaha “. Jiná teorie říká, že se jednalo o vlastní jméno mocného čaroděje, jehož moc se uvolňovala vyslovením jeho jména.

Novějším magickým termínem je „ Hocus Pocus “, který vznikl na počátku 17. století. John Tillotson, arcibiskup z Canterbury, v roce 1694 naznačil, že tato fráze je zkomoleniny latinských slov „ hoc est corpus meum “ - „ toto je mé tělo “ a je parodií na katolickou svátost svatého přijímání. Existuje však prozaičtější vysvětlení: fráze mohla být vytvořena pouze pro svůj exotický zvuk a vnitřní rým, jehož cílem bylo zapůsobit na publikum během představení.

Darebák Ludvík Hlavačka

Ludvík Hlavačka nebyl jen obyčejným úředníkem komunistické Státní bezpečnosti. Byl jedním z lidí, kteří pomáhali budovat represivní aparát, jenž měl člověka nejen umlčet, ale doslova zlomit. Jeho jméno je spojeno se dvěma děsivými podobami komunistické represe: s elektrickým proudem při výsleších politických vězňů a později s elektrickými zátarasy na československé západní hranici.

V uherskohradišťské věznici působil Hlavačka jako významný představitel StB. Právě zde se podle historických pramenů začaly při výsleších systematicky používat mimořádně brutální metody. Nešlo pouze o křik, psychický nátlak nebo obyčejné bití.

Mezi nejznámější nástroje patřily takzvané **Gottwaldovy boty**, tedy boty s kovovými plíšky napojenými na elektrický proud. Svědectví bývalých vězňů popisují také bití bejkovcem, údery přes chodidla, okovy a další způsoby fyzického a psychického týrání.

Kdyby tím Hlavačkova kariéra skončila, už samotné působení v Uherském Hradišti by stačilo k tomu, aby se stal symbolem komunistického bezpráví. Bohužel neskončila. Hlavačka se stal velitelem Pohraniční stráže a přesunul svou pozornost od vězňů za mřížemi k lidem, kteří chtěli utéct z Československa. Podle historických pramenů Hlavačka nařídil vybudování elektrických zátarasů. Drátěné stěny byly opatřeny vodiči s vysokým napětím. Napětí postupně dosahovalo až přibližně 6 000 voltů. Součástí systému byla také minová pole a další překážky. Elektrické zátarasy fungovaly až do roku 1965.

Podle historika Luďka Navary na nich zahynuly desítky lidí - a dokonce i někteří samotní pohraničníci. Po pádu komunismu byl Hlavačka v souvislosti se svou minulostí vyšetřován a v roce 1997 byl společně s Aloisem Grebeníčkem a Vladimírem Zavadilíkem obžalován v případu brutálních výslechů v Uherském Hradišti.

Jeho trestní stíhání však bylo ze zdravotních důvodů zastaveno. K odsuzujícímu rozsudku tedy nikdy nedošlo. Hlavačka zemřel v roce 2005 ve věku 94 let. Ludvík Hlavačka zůstává jednou z nejtemnějších postav československého komunistického bezpečnostního aparátu. Byl odporným ztělesněním komunistického teroru - člověkem, který se podílel na mučení lidí elektřinou a na budování smrtící železné opony, a jehož zvrácené jednání ukazuje, kam až může klesnout člověk, když se z něj stane bezcitný služebník totalitní moci.

Jeho děti jsou dodnes velice pyšní na svého tatínka a díky jemu mají velice hezká zaměstnání.



Můj otec jezdil na kole..

Ross Hedviček

Můj otec jezdil na kole celý život, nikdy ani neměl osobní auto. Vlastně nikdy ani neměl řidičák na osobní auto, měl jen řidičák na traktor a to ještě ten modrý (to bylo ještě před tou růžovoučkou knížečkou, ty žabičko zelená), co se vydával po válce. I já sám jsem vyrůstal v pěkně zkurvene době, ale generace mých rodičů to měla ještě horší - to se nedá odkecat.

Kolo, na kterém můj otec jezdil celý život do práce, denně do VZKG v Kojetíně až do roku 1992 a má ho dodnes, to kolo se k němu dostalo zajímavým způsobem. Osobně ho vylovil z rybníka Jordánu v květnu 1945, kam ho vhodil ruský voják.

Jsou historky, o kterých se nesmí v Česku a v Kojetíně obzvlášť, mluvit dodnes. Kojetín nebyl osvobozen nějakou sovětskou armádou, jak zní dodnes oficiální verze, ale rumunskými vojáky, které Rusové hnali před sebou jako pomstu za to, že na začátku války bylo Rumunsko na německé straně. První Rus se objevil v Kojetíně až 5 dnů po osvobození. Rumunští vojáci byl extrémně zubožení a nečekali už nic než smrt. Důvod, proč při osvobozování padlo tolik vojáků (rumunských) byl jednoduchý. Němci ustupovali a o nějaké bojování neměli zájem. Když se vlna prvních rumunských vojáků dostala že směru od Kroměříže přes město až k železniční trati Tovacovce, staly na ní odstavené vagóny, cisterny s lihem z kojetinskeho lihovarů. Rumunští vojáci (po Rusích ještě několik dnů ani vidu ani slechu) se tím lihem opilí do němoty. Němci to zjistili, vrátili se a opilé Rumuny postříleli. Alkoholismus je smrtelný. Tak se stalo, že pod pomníkem osvoboditelů v Kojetíně leží pohřbení sami Rumuni - zadní "sovětští vojáci". Ležel tam i jeden Američan, který vypadl z bombardérů, vracejícího se z náletu na rafinérií v Ploesti, na pole u Solné fabriky za Hanou - ale toho po nějakém časem exhumovali a převezli na americký vojenský hřbitov v Německu.

Po pěti dnech se objevili první ruští/sovětští vojáci a začali rabovat a konfiskovat. Ty historky o ruských vojácích "davaj časy", mající obě ruce až po předloktí plně hodinek jste určitě slyšeli i někde jinde. Další luxusní zboží, které sovětské vojáky zajímalo, byla jízdní kola - problém byl, že většina z nich na kole neuměla jezdit, neudrželi rovnováhu a neustále padali. To je pochopitelně muselo velmi rozčílit.

Můj otec, coby čtrnáctiletý kluk, byl schovaný na hůře, tedy v podkroví Hedvickovy usedlosti (dnešní Olomoucka 345) a díval se na ulici, co se děje. Scéna prý vypadala asi takto: Přišel tam ruský voják a tlačil jízdní kolo se štangli a před jejich domem se na něj snažil nasednout a jet. Až už z důvodů opilosti, či celkové neschopnosti udržet rovnováhu z toho kola opakovaně padal, což ho rozčilovalo víc a víc. Nakonec vzal samopal a na zemí ležící kolo usmrtil dávkou že samopalů. Po té zabité kolo vzal a obloukem vhodil do rybníka Jordánu. Tak mu třeba, když nechce jezdit!

Otec počkal až voják odešel - vlezl do rybníka, a vylovil kolo, které mu pak sloužilo až dodnes - dalších 70 let. Kolo je pořád původní, jediné co přibylo, byl nový nátěr a pláště. Dnešní kola to už mají jinak - tehdejší kola měly plášť vlastně pneumatiku) a uvnitř byla gumová duše.

Tuhle historku a mnohé jiné se v kronice města Kojetína nedočtete - o tom se nesmí psát, přece "co by tomu řekli lidí". Jako třeba jsem si nedávno vzpomenul, jak v Kojetíně na náměstí udělali skládku řepy cukrovky před kampani v cukrovaru. Kojetín se jako město vyznačuje tím, že si tam vždy zvolí úplně geniusy do vedení města - platí to posledních 70 let, bez rozdílu generaci. Tohle se muselo dít ještě za předsedy MNV Glacnera nebo spíš Meznika, protože si to pamatuji ještě i já. Logika byla, že náměstí je vydlážděné a tudíž se řepa bude dobře nabírat nakladačem nebo vidlema a nebudou všichni po kolena v blátě. To bylo ještě v době před úplně první "A" úpravou náměstí, kdy napříč náměstím z rohu do rohu vedla cesta, od pošty k radnici a normálně tam jezdily i náklaďáky, to už si nepamatuje nikdo z vás

Takže na hlavním náměstí (původně Franz Josefa, potom Masarykově, potom Hitlerově, potom zase Masarykově, potom Gottwaldově a teď už zase Masarykově, Havel už se nemůže dočkat) byly dvě (z každé strany cesty) obří hromady řepy cukrovky a budoval se socialismus. A dnes si zhýčkané kojetinske paničky stěžují, že si podvrtnou nohu, když půjdou na vysokých podpatcích po hrubé dlažbě nové revitalizovaneho náměstí! Žádné botičky Gucci, komisnaky a gumáky na nohy a nic se nebude podvrtávat!

No a pak čas oponou trhnul, jak napsal Vilda Treseostepem, a po 70 letech i já jazdim úplně potichu a nehlučně - jako můj otec na tom prostříleném kole z rybníka Jordán. Jenže já jezdím hybridem, autem na elektřinu, které je úplně nehlučně. Českým koumákům rád dodám pár technických detailů. Auto je značky Lexus - typ je RX450h a není to žádný environmentalisticky chcipacek s úzkýma kolama (jako Prius nebo Volt), ale pořádně festovní a ramenaté SUV se širokýma pneumatikama. Auto je takzvaný hybrid - není tedy výhradně elektrické a nemusím to v noci strkat do zásuvky a nabíjet. Má to normální benzínový motor, který se startuje a vypíná automaticky, když poklesne energie (nebo co to tam je) v obrovské baterií, která je pod celou podlahou auta. Aši lithium, měli bysme ho od těch Čechů všechno odkoupit - oni to nepotřebují, pořád budou jezdit na bicyklech. Takže benzínový motor to sice má, ale jen na vyrábění elekriny - kola jsou poháněná elektromotory - asi jako ruské červené lokomotivy Sergej, ty jezdily přes Kojetín.

A baterie pohání dva elektromotory (jeden pro přední nápravu, druhý pro zadní nápravu) - takže pohon je elektrický. Energie vznikla při brždění či zpomalování na dálnici jde zase zpátky do elektromotorů, který funguje i jako dynamo a baterie se dobíjí i z tohoto pohybu. Pokud bych jezdil třeba po městě a zpomaloval a zrychloval a baterie se vybíjela příliš, tak se automaticky zapne benzínový motor a začne sám dobíjet. Prostě maximální technologie a těch světýlek a grafu na obrazovce, co mi to dává! Co všechno ti Rusi nevymyslí?

Moji oblíbenou zábavou (nejsem zlomyslný, jsem dobrák od kosti) je strašit lidí neobvyklou tichosti auta - žádné brnčeni se neozývá a je to tiché jako duch. Takže si představte, že se tichounce "absolute stille" šinu po parkovišti u Walmartu (většina parkovišť u Walmartu má větší rozlohu než katastr Kojetína) a nakupující zrovna přijíždějí nebo odjíždějí s nákupními vozíky. A já se s tím tichým autem v podstatě připlížím za ne jako Old Shatterhand, když se plížil osvobodit Vinnetou od mučednického kůlu a musel praštit zlosyna Santera do hlavy.

Jen tak se tichoučce přísunu až za ne, obvykle zezadu, jinak by mne viděli, auto je velké jako kráva a zdvořile zabrzdím - nikdy bych nehoukal či nevolal. Bez výjimky se všichni strašlivě leknou a poskočí. A já se na ne usmeju a pokynů rukou, že jim dávám přednost a že můžou jít, že já rád počkám (nejsem žádný český šofér, ti se k chodcům chovají jako hovada). Jsem prostě zdvořilý starý vyšeptany dědoušek s bílými fousy. Ale i tak se mi semtam dostane názoru "doprdele to jsem se lekla - kup si nějaké lepší auto, debile!". Odpovídám, že tohle je budoucnost - nic lepšího nebo dražšího v obchodě neměli.

A představují si, jak by to asi vypadalo, kdybych jezdil na tom prostříleném kole z rybníka Jordánu - touhle dobou bych ho už určitě po svém otci zdědil. Na právě straně řídítek to mělo zvonek, takový kulatý s malou páčkou, která se dala mačkat palcem. A já bych jel po té hrázi s úzkou cestičkou vedle trati Tovacovky a zvonil bych a volal na lidí: "Pozor, jedu!"



Poznámka z Čech

Oldřich Kaiser právě předvedl pravděpodobně nejčistší dadaistický trolling v dějinách české politické satiry.

Stoupnout si na pódium pod obří transparent spolku Svatopluk „DOST BYLO DEZINFORMACÍ“, mít za zády Kateřinu Konečnou s Petrem Drulákem a před nastoupeným davem „vlastenců“ na Kavčích horách s kamennou tváří odrecitovat stalinistický budovatelský kýč Náš zpěv, to chce buď totální absenci pudu sebezáchovy, nebo geniální švejkovský instinkt

https://youtu.be/5aHVoiXxmZs?si=c7ijSG38VBH9OsQ3

DIALOGUE IN GLASS

09.11.2026 - Samostatná výstava české umělkyně Zoji Trofimiuk na Velvyslanectví České republiky v Canberře

Termín: **19.–21. listopadu 2026**

Otevírací doba: denně od 12:00 do 16:00 hodin
Místo: Velvyslanectví České republiky v Canberře
3 Beale Crescent, Deakin ACT 2600

Vstup na výstavu je zdarma. Z důvodu omezené kapacity je však registrace povinná pro všechny návštěvníky. Registraci je možné provést prostřednictvím platformy Humanitix:

MAKING HEROES WHERE NONE EXIST

Robert Hill - Quadrant Online,

July 28, 2026

Australia's frontier historiography is now populated by manufactured resistance leaders and Aboriginal heroes. The process usually occurs in stages. Separate killings, raids and confrontations are first gathered into a fabricated campaign of resistance. A named man is then placed at the head of that campaign, often on sparse evidence of personal command. Once designated a resistance leader, he is elevated almost automatically into a warrior, patriot and hero.

The archive does not always support that progression. Fragmentary events are attached to individuals, motives are supplied, disconnected incidents become campaigns, and archival silence is used to infer strategy, command and political purpose. The resistance leader is reconstructed first; the hero follows.

This process has extended into the authoritative Australian Dictionary of Biography, produced by the National Centre of Biography at the Australian National University. The Dictionary's occupation index now identifies seventeen historical figures as "Indigenous resistance fighters." Yet resistance fighter is not a conventional occupation like farmer, police officer or carpenter. It is a historical interpretation. By placing it in the occupation field, the Dictionary converts a contested conclusion about motive and political purpose into an apparently settled biographical fact. Three questions must therefore be kept separate:

♦Was the violence part of an organised resistance movement?

♦Did the named individual actually lead it?

♦Did he perform an identifiable heroic deed?

Violence alone does not establish resistance. Resistance does not establish leadership. Leadership does not establish heroism.

A resistance leader must be shown to have exercised real authority over others in pursuit of a continuing political or territorial objective. A hero must have voluntarily accepted exceptional danger or sacrifice in order to protect, rescue or materially benefit others. In both cases, the conduct must be identifiable and supported by evidence rather than later imagination.

Where the record establishes only killing, raiding, vengeance, intimidation, flight or the acquisition of food and weapons, historians cannot transform those acts into an organised campaign merely by calling them resistance. Nor can they turn the man associated with them into a hero merely by calling him its leader.

By contrast, there is little difficulty recognising Albert Jacka as a hero. At Courtney's Post on Gallipoli in May 1915, Turkish soldiers had entered part of the Australian trench. Jacka attacked them virtually alone, killed seven, retook the position and held it until reinforcements arrived.

Nor is there much difficulty understanding the heroism of Bruce Kingsbury. at Isurava in August 1942, with the Australian position giving way under a Japanese assault, Kingsbury rushed forward firing a Bren gun from the hip. His attack cut through the advancing enemy and helped restore the position. Moments later, he was killed by a sniper.

The deed identifies the hero. The title does not create him.

The converse is equally important. Deliberate attacks upon unarmed people, captives, women, children or others taking no part in fighting cannot be transformed into heroism by relabelling them as resistance. Cultural context may be used by an author to explain the violence. It does not convert violence into leadership, patriotism or heroism.

PLEASE READ ON ➡️
https://quadrant.org.au/.../making-heroes-where-none-exist/

A married man saved his girlfriend's phone number on his mobile as < "LOW BATTERY" with no ringtone.*

Whenever she calls him in his absence, his wife takes the phone and plugs it to the charger..

*The guy was nominated for Nobel prize for *"Innovation and Peace"*

Great Britain getting Islamised

Sometimes you learn amazing things on the internet, or let's let Americans rejoice in the return of socialism with an Islamic face and look at the face of Europe.

Birmingham City Council voted a groundbreaking resolution on a financial boycott of Israel.

The resolution was proposed by our fellow European citizens Khalid, Khan, Khaliq, Udin, Mahmood, Abdul Shumon and Hussein.

Birmingham is the most indebted city council in Britain. They had to declare bankruptcy in 2023. Interesting, right?

1996 PORT ARTHUR MASSACRE: NECK SHOT

GOVERNMENT PLANNED EXECUTIONS FOR GUN CONTROL IN AUSTRALIA

GRAHAM COLLYER

I am Graham Collyer, a survivor of the Port Arthur massacre.

Graham was shot in the neck at the Broad Arrow Cafe and was bleeding out on the floor watching the shooter move around the room, and in his witness statement that he gave to Tasmania Police, he said ***Martin Bryant was not the shooter that he saw in the Broad Arrow Cafe, however his witness testimony has been suppressed along with over 800 others as part of the 100 year suppression order.***

Graham was at the Broad Arrow cafe with Carolyn Loughton who was shot in the back and has had multiple surgeries, and Sarah Loughton her daughter who was killed when she was shot in the back of the head.

"There is no difference between communism and socialism, except in the means of achieving the same ultimate end: communism proposes to enslave men by force, socialism-by vote. It is merely the difference between murder and suicide."

- Ayn Rand

Early Aboriginal life was not the peaceful utopia portrayed by woke Leftist academics and fake Aboriginal professors like Bruce Pascoe.

BEFORE SETTLEMENT, A BLOOD-SOAKED LAND

Robert Hill - Quadrant Online, August 20, 2026

Australian history has been distorted by lies, fabrication, exaggeration and selective evidence. Out of that distortion has emerged one overwhelming story: that the British arrived in 1788 and turned a peaceful continent into a land of violence, massacre and war.

The truth begins in exactly the opposite place.

The British did not enter a peaceful continent. They entered a continent occupied by peoples living in what, in the older anthropological sense, was one of the most materially primitive and socially fragmented forms of human organisation still surviving on earth: thousands of small, mobile, familial groups, without settled agriculture, cities, writing, courts, police or any authority standing above them capable of ending feud and revenge. It is difficult to conceive of a substantially simpler enduring form of human social organisation. Below the small local group lies little more than the immediate or extended family itself. But no human population could remain reproductively isolated at that level for generation after generation: sustained mating within such a narrow circle would inevitably produce repeated close-relative unions and increasing inbreeding. Survival therefore required some network of bestowal, female transfer, and contact between otherwise small and politically separate groups.

Revenge killing, payback, punitive expeditions, sorcery killing, ritual punishment, conflict over women and armed fighting between neighbouring groups were already part of the continent's human landscape. Within the societies in which these practices operated, much of this violence was not regarded as aberrant criminality but as culturally sanctioned conduct, expected, legitimate and, in some circumstances, obligatory. I refer collectively to these recurring forms of socially embedded killing as "cultural lethal violence". So too, in different places and circumstances, were infanticide, the abandonment or killing of elderly and incapacitated people, and other brutal responses to the material constraints of subsistence life. Practices varied between regions, and no single pattern can be attributed uniformly to every Aboriginal group. But the underlying forms of violence are well attested.

There is nothing uniquely Aboriginal about this historical condition. For most of humanity's existence, human beings everywhere lived in small family-based communities without states, police, courts, modern medicine, stored agricultural surpluses or institutions capable of protecting individuals independently. Every civilisation emerged from materially and institutionally simpler forms of human organisation.

The distinction was historical, but profound. At the moment of sustained British contact, Aboriginal societies represented the continuation of a form of human organisation that had existed for tens of thousands of years largely outside the agricultural, urban, literate and state-based civilisations that transformed much of the rest of humanity. The cultural lethal violence embedded in that older order did not largely disappear because thousands of separate communities independently chose to abandon it. It was progressively displaced by the imposition of a new order: British law, police, courts and, ultimately, a state monopoly on legitimate force.